

Dz.U.UE.L.97.28.1/2
Dz.U.UE-sp.05-3-3/2

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG) NR 574/72

z dnia 21 marca 1972 r.

w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie

(tekst jednolity bez załączników)

Niniejszy tekst jednolity został oryginalnie opublikowany w części II załącznika A do rozporządzenia Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. zmieniającego i uaktualniającego rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U.UE.L.97.28.1).

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 51 i 235,

uwzględniając rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w szczególności jego art. 98,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego,

istnieje potrzeba ustanowienia warunków wykonania rozporządzenia (EWG) 1408/71 do podstawowych zasad i do doświadczenia zdobytego w ciągu lat obowiązywania tych przepisów;

niezbędne jest w szczególności określenie właściwych władz i instytucji każdego z Państw Członkowskich, jak również określenia instytucji łącznikowych, wyznaczone do kontaktów w celu przekazywania bezpośrednio informacji między nimi;

niezbędne jest określenie dokumentów, których przedstawienie i wypełnienie jest niezbędne dla otrzymania świadczeń przez zainteresowanych;

niezbędne jest szczegółowe określenie zasad wykonania przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 dotyczących określenia obowiązujących ustawodawstwa, jak również przepisów odnoszących się do różnego rodzaju świadczeń;

niezbędne jest również określenie warunków zwrotu świadczeń udzielonych przez instytucję Państwa Członkowskiego w imieniu instytucji innego Państwa Członkowskiego, jak również obowiązków Komisji Obrachunkowej;

niezbędne jest również ustanowienie metod stosowania procedur przeliczania walut w ramach Europejskiego Systemu Walutowego;

niezbędne jest, w celu ułatwienia komunikacji między władzami i instytucjami Państw Członkowskich, umożliwienie przekazywania informacji w formie elektronicznej w związku ze stosowaniem przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1408/71;

powinno umożliwić się wprowadzenie zmian w załącznikach 1, 4, 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 574/72 rozporządzeniem przyjętym przez Komisję na wniosek jednego lub kilku zainteresowanych Państw Członkowskich lub ich właściwych władz i po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej; głównym celem zmiany tych Załączników jest włączenie do instrumentów wspólnotowych decyzji podjętych przez zainteresowane Państwa Członkowskie lub przez ich właściwe władze,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) "rozporządzenie" oznacza rozporządzenie (EWG) nr 1408/71;
- b) "rozporządzenie wykonawcze" oznacza niniejsze rozporządzenie;
- c) definicje zawarte w art. 1 niniejszego rozporządzenia mają znaczenie, które im nadano w tym artykule.

Artykuł 2

Wzory druków - Informacje o ustawodawstwie - Przewodniki

1. Wzory świadectw, zaświadczeń, deklaracji, wniosków i innych dokumentów niezbędnych w celu stosowania rozporządzenia i rozporządzenia wykonawczego ustalane są przez Komisję Administracyjną.

Dwa Państwa Członkowskie lub ich właściwe władze mogą, za obopólną zgodą i po zaopiniowaniu przez Komisję Administracyjną, przyjąć wzory uproszczone do stosowania w ich wzajemnych stosunkach.

2. Komisja Administracyjna może zbierać, z przeznaczeniem dla właściwych władz każdego Państwa Członkowskiego, informacje o krajowym ustawodawstwie, które mieszczą się w zakresie stosowania rozporządzenia.

3. Komisja Administracyjna przygotowuje przewodniki mające na celu zapoznanie zainteresowanych z ich prawami, jak również z formalnościami administracyjnymi, jakich należy dopełnić w celu dochodzenia tych praw.

Przed sporządzeniem przewodników Komisja zasięga opinii Komitetu Doradczego.

Artykuł 3 (7)

Instytucje łącznikowe - Wymiana informacji między instytucjami oraz między beneficjentami i instytucjami

1. Właściwe władze mogą wyznaczyć instytucje łącznikowe uprawnione do bezpośredniego porozumiewania się¹.

2. Każda instytucja Państwa Członkowskiego oraz każda osoba mająca miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium Państwa Członkowskiego może zwracać się do instytucji innego Państwa Członkowskiego bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych.

3. Decyzje i wszelkie dokumenty wydawane przez instytucję Państwa Członkowskiego i przeznaczone dla osoby zamieszkującej lub przebywającej na terytorium innego Państwa

Członkowskiego mogą być jej przekazywane bezpośrednio listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.

Artykuł 4 (9)

Załączniki

1. Właściwa władza lub właściwe władze każdego z Państw Członkowskich.
2. W załączniku 2 wymienione są instytucje właściwe każdego Państwa Członkowskiego.
3. W załączniku 3 wymienione są instytucje miejsca zamieszkania i instytucje miejsca pobytu każdego Państwa Członkowskiego.
4. W załączniku 4 wymienione są instytucje łącznikowe wyznaczone na podstawie przepisów art. 3, ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.
5. W załączniku 5 wymienione są przepisy określone w art. 5, art. 53 ust. 3, art. 104, art. 105 ust. 2, art. 116 oraz art. 121 rozporządzenia wykonawczego.
6. W załączniku 6 wymienione są procedury dotyczące wypłacania świadczeń, wybrane przez instytucje każdego Państwa Członkowskiego zobowiązane do wypłaty, zgodnie z przepisami art. 53 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.
7. W załączniku 7 wymienione są nazwy i siedziby banków, określonych w art. 55 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.
8. W załączniku 8 wymienione są Państwa Członkowskie, których wzajemne stosunki określają przepisy art. 10a ust. 1 lit. d) rozporządzenia wykonawczego.
9. W załączniku 9 wymienione są systemy, jakie należy uwzględnić przy obliczaniu średnich kosztów rocznych świadczeń rzeczowych, zgodnie z przepisami art. 94 ust. 3 lit. a) i art. 95 ust. 3 lit. a) rozporządzenia wykonawczego.
10. W załączniku 10 wymienione są instytucje lub organy wyznaczone przez właściwe władze zgodnie w szczególności z następującymi przepisami:
 - a) rozporządzenie: art. 14c, art. 14d ust. 3 i art. 17;
 - b) rozporządzenie wykonawcze: art. 6 ust. 1, art. 8, art. 10b, art. 11 ust. 1, art. 11a ust. 1, art. 12a, art. 13 ust. 2 i 3, art. 14 ust. 1, 2 i 3, art. 38 ust. 1, art. 70 ust. 1, art. 80 ust. 2, art. 81, art. 82 ust. 2, art. 85 ust. 2, art. 86 ust. 2, art. 89 ust. 1, art. 91 ust. 2, art. 102 ust. 2, art. 109, art. 110, art. 113 ust. 2.
11. W załączniku 11 wymienione są zasady, określone w art. 35 ust. 2 rozporządzenia.

TYTUŁ II

WYKONYWANIE PRZEPISÓW OGÓLNYCH ROZPORZĄDZENIA

Wykonywanie art. 6 i 7 rozporządzenia

Artykuł 5

Zastąpienie rozporządzeniem wykonawczym uzgodnień dotyczących wykonywania konwencji

Przepisy rozporządzenia wykonawczego zastępują uzgodnienia dotyczące wykonywania konwencji określonych w art. 6 rozporządzenia; zastępują one również, o ile nie są wymienione w załączniku 5, przepisy odnoszące się do wykonywania postanowień konwencji określonych w art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia.

Wykonywanie art. 9 rozporządzenia

Artykuł 6

Objęcie ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym

1. Zainteresowany, który na mocy przepisów art. 9 i art. 15 ust. 3 rozporządzenia, spełnia warunki wymagane w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym na wypadek inwalidztwa, starości lub śmierci (emerytury lub renty) w kilku systemach, zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, i jeżeli nie podlegał ubezpieczeniu obowiązkowemu w ramach jednego z tych systemów z tytułu swojego ostatniego zatrudnienia, może korzystać z tych

przepisów w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym w systemie wskazanym przez ustawodawstwo tego Państwa Członkowskiego lub, zamiast tego, w systemie przez niego wybranym.

2. Aby skorzystać z przepisów art. 9 ust. 2 rozporządzenia, zainteresowany przedkłada instytucji danego Państwa Członkowskiego zaświadczenie o okresach ubezpieczenia lub okresach zamieszkania ukończonych w okresie, gdy był objęty ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego. Zaświadczenie to jest wydawane, na wniosek zainteresowanego, przez instytucję lub instytucje stosujące ustawodawstwo, zgodnie z którym spełnił te okresy.

Wykonywanie art. 12 rozporządzenia

Artykuł 7 (11)

Ogólne zasady dotyczące stosowania przepisów o zapobieganiu kumulacji

1. Jeżeli świadczenia należne zgodnie z ustawodawstwem dwóch lub wielu Państw Członkowskich mogą podlegać wzajemnemu zmniejszeniu, zawieszeniu lub wycofaniu, kwoty, które nie zostałyby wypłacone w przypadku ścisłego stosowania klauzuli o zmniejszeniu, zawieszeniu lub wycofaniu, przewidzianej w ustawodawstwie tych Państw Członkowskich dzieli się przez liczbę świadczeń podlegających zmniejszeniu, zawieszeniu lub wycofaniu.

2. W celu wykonania art. 12 ust. 2, 3 i 4, art. 46a, art. 46b, art. 46c rozporządzenia, właściwe instytucje przekazują sobie, na ich wniosek, wszelkie odpowiednie informacje.

Artykuł 8 (5)

Zasady stosowane w przypadku kumulacji praw do świadczeń z tytułu choroby lub macierzyństwa w świetle ustawodawstwa dwóch lub kilku Państw Członkowskich

1. W przypadku, gdy pracownik najemny, osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub członek ich rodziny ma prawo do świadczeń z tytułu macierzyństwa w świetle ustawodawstwa dwóch lub kilku Państw Członkowskich, świadczenia te są przyznawane wyłącznie zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, na którego terytorium nastąpił poród lub, o ile poród nie nastąpił na terytorium Państwa Członkowskiego, wyłącznie zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, któremu ostatnio podlegał pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek.

2. W przypadku, gdy pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek ma prawo do świadczeń z tytułu choroby zgodnie z ustawodawstwem Irlandii i Zjednoczonego Królestwa za ten sam okres niezdolności do pracy, świadczenia te są przyznawane wyłącznie zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa Członkowskiego, któremu zainteresowany podlegał ostatnio.

3. W przypadkach określonych w art. 14c lit. b) rozporządzenia, jeżeli osoba zainteresowana lub członek jej rodziny ma prawo ubiegać się o świadczenia rzeczowe z tytułu choroby lub macierzyństwa zgodnie z ustawodawstwem tych dwóch Państw Członkowskich, stosuje się następujące zasady:

- a) Jeżeli przynajmniej jedno z tych ustawodawstw przewiduje, że świadczenia te mogą być przyznawane w formie zwrotu osobie uprawnionej, wypłaca je wyłącznie instytucja Państwa Członkowskiego, na terytorium którego były one udzielone.
- b) Jeżeli świadczenia były udzielone na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż te dwa Państwa Członkowskie, wypłaca je wyłącznie instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegała zainteresowana osoba z tytułu pracy najemnej.

Artykuł 8a

Zasady stosowane w przypadku kumulacji praw do świadczeń z tytułu choroby, wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, zgodnie z ustawodawstwem greckim i ustawodawstwem jednego lub kilku Państw Członkowskich

Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek ma prawo, w tym samym okresie, do ubiegania się o świadczenia z tytułu choroby, wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zgodnie z ustawodawstwem greckim i zgodnie z ustawodawstwem jednego lub kilku Państw Członkowskich, świadczenia te są przyznawane wyłącznie zgodnie z ustawodawstwem, któremu zainteresowany podlegał ostatnio.

Artykuł 9 (5)

Zasady stosowane w przypadku kumulacji prawa do świadczenia z tytułu śmierci zgodnie z ustawodawstwem jednego lub kilku Państw Członkowskich

1. Jeżeli śmierć następuje na terytorium Państwa Członkowskiego, utrzymuje się wyłącznie prawo do świadczenia z tytułu śmierci, nabyte zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa Członkowskiego, podczas gdy prawo nabyte na podstawie ustawodawstwa innych Państw Członkowskich wygasa.

2. W przypadku śmierci, która nastąpiła na terytorium Państwa Członkowskiego, a prawo do zasiłku w razie śmierci zostało nabyte na podstawie ustawodawstwa dwóch lub więcej Państw Członkowskich, lub w przypadku śmierci, która nastąpiła poza terytorium Państw Członkowskich, a prawo to zostało nabyte na podstawie ustawodawstwa dwóch lub więcej Państw Członkowskich, zachowywane jest jedynie prawo nabyte na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, gdzie pracownik spełnił swoje ostatnie okresy ubezpieczenia, podczas gdy prawo nabyte na podstawie ustawodawstwa innych Państw Członkowskich wygasa.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2 w przypadkach określonych w art. 14c lit. b) rozporządzenia, uprawnienia do świadczenia z tytułu śmierci, nabyte zgodnie z ustawodawstwem każdego z dwóch Państw Członkowskich, określonych w załączniku VII zostają utrzymane.

Artykuł 9a

Zasady stosowane w przypadku kumulacji prawa do zasiłku dla bezrobotnych

Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek uprawnieni do zasiłku dla bezrobotnych zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, któremu podlegali w czasie ostatniego zatrudnienia lub działalności na własny rachunek zgodnie z art. 69 rozporządzenia udaje się do Grecji, gdzie również jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych na podstawie okresów ubezpieczenia, zatrudnienia lub działalności na własny rachunek, ukończonych wcześniej w czasie, gdy była objęta greckim ustawodawstwem, prawo do świadczeń wynikające z greckiego ustawodawstwa jest zawieszona na okres przewidziany w art. 69 ust. 1 lit. c) rozporządzenia.

Artykuł 10 (12) (13)

Zasady stosowane wobec pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek w przypadku kumulacji praw do świadczeń lub zasiłków rodzinnych

1.
 - a) Prawo do świadczeń lub zasiłków rodzinnych, należnych zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, w którym nabycie prawa do świadczeń lub zasiłków nie jest uzależnione od warunku ubezpieczenia, zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek, jest zawieszona, jeżeli w tym samym okresie i dla tego samego członka rodziny przyznane są świadczenia tylko zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego lub w zastosowaniu z art. 73, 74, 77 lub 78 rozporządzenia, do wysokości kwoty tych świadczeń.
 - b) Jednakże jeżeli praca lub działalność zawodowa wykonywana jest na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego:
 - i) w przypadku świadczeń należnych zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego albo zgodnie z art. 73 lub 74 rozporządzenia osobie uprawnionej do zasiłku rodzinnego lub osobie pobierającej te świadczenia, prawo do świadczeń rodzinnych, należne tylko zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego albo zgodnie z tymi artykułami, jest zawieszona do wysokości kwoty świadczeń rodzinnych, przewidzianych w ustawodawstwie Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje członek rodziny. Koszt świadczeń przyznawanych przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium zamieszkuje członek rodziny ponosi to Państwo Członkowskie.
 - ii) w przypadku świadczeń należnych tylko zgodnie z ustawodawstwem krajowym innego Państwa Członkowskiego albo zgodnie z art. 77 lub 78 rozporządzenia, osobie uprawnionej do świadczeń, lub osobie, której świadczenia są wypłacane, prawo do tych świadczeń lub zasiłków rodzinnych należnych tylko zgodnie z krajowym ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, albo zgodnie z tymi artykułami jest zawieszona; jeżeli w

tym przypadku zainteresowany jest uprawniony do świadczeń lub zasiłków rodzinnych Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują dzieci, koszty ponosi to Państwo Członkowskie, jak również, w odpowiednim przypadku, koszty świadczeń innych niż zasiłki rodzinne, o których mowa w art. 77 lub 78 rozporządzenia, ponosi właściwe Państwo Członkowskie zgodnie z tymi artykułami.

2. W przypadku, gdy pracownik najemny podlegający ustawodawstwu Państwa Członkowskiego jest uprawniony do zasiłków rodzinnych zgodnie z okresami ubezpieczenia lub zatrudnienia ukończonymi wcześniej zgodnie z greckim ustawodawstwem, uprawnienia te są zawieszane jeżeli, w tym samym okresie i dla tego samego członka rodziny należne są świadczenia lub zasiłki rodzinne zgodnie z ustawodawstwem pierwszego Państwa Członkowskiego zgodnie z art. 73 i 74 rozporządzenia do wysokości kwoty tych świadczeń.

3. W przypadku, gdy świadczenia rodzinne należne są w tym samym okresie i dla tego samego członka rodziny od dwóch Państw Członkowskich zgodnie z art. 73 i/lub 74 rozporządzenia, właściwa instytucja Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo przewiduje najwyższą kwotę świadczeń, przyznaje całość tej kwoty obciążając zwrótem połowy tej kwoty właściwą instytucję innego Państwa Członkowskiego w granicach kwoty przewidzianej ustawodawstwem tego ostatniego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 10a (8)

Zasady stosowane w przypadku, gdy pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlega kolejno ustawodawstwu kilku Państw Członkowskich w tym samym okresie lub części okresu

Jeżeli pracownik podlegał kolejno ustawodawstwu dwóch Państw Członkowskich w okresie między dwiema płatnościami świadczeń lub zasiłków rodzinnych, przewidzianych przez ustawodawstwo jednego lub dwóch Państw Członkowskich, stosuje się następujące zasady:

- a) świadczenia rodzinne, do których zainteresowany jest uprawniony zgodnie z ustawodawstwem każdego z tych Państw odpowiadają liczbie świadczeń dziennych należnych zgodnie z danym ustawodawstwem. Jeżeli ustawodawstwo nie przewidują świadczeń dziennych, świadczenia rodzinne przyznawane są proporcjonalnie do okresu, w którym zainteresowany podlegał ustawodawstwu każdego z Państw Członkowskich w odniesieniu do okresu ustalonego przez dane ustawodawstwo.
- b) jeżeli świadczenia rodzinne były wypłacane przez jedną instytucję przez okres, przez który powinny być udzielane przez inną instytucję, następuje rozliczenie między tymi instytucjami.
- c) do celów lit. a) i b), jeżeli okresy zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek ukończone na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego wyrażane są w jednostkach innych niż te, które służą do ustalania wysokości świadczeń rodzinnych na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego, któremu zainteresowany równolegle podlegał w tym samym okresie, przeliczenia dokonuje się zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.
- d) nie naruszając przepisów lit. a) w ramach stosunków między Państwami Członkowskimi, wymienionymi w załączniku 8 do rozporządzenia wykonawczego, instytucja ponosząca ciężar świadczeń lub zasiłków rodzinnych na podstawie pierwszej pracy lub prowadzenia działalności na własny rachunek w danym okresie, ponosi ten koszt przez cały ten okres.

TYTUŁ III

WYKONYWANIE PRZEPISÓW ROZPORZĄDZENIA DOTYCZĄCYCH OKREŚLENIA WŁAŚCIWEGO USTAWODAWSTWA

Wykonywanie art. 13-17 rozporządzenia

Artykuł 10b (9)

Formalności zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. f) rozporządzenia

Data i warunki, w których ustawodawstwo Państwa Członkowskiego przestaje być stosowane wobec osoby określonej w art. 13 ust. 2 lit. f) rozporządzenia określone są zgodnie z tym ustawodawstwem. Instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego

ustawodawstwo staje się obowiązujące w stosunku do tej osoby, zwraca się do instytucji wyznaczonej przez właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego w celu określenia tej daty.

Artykuł 11

Formalności w przypadku oddelegowania pracownika najemnego zgodnie z art. 14 ust. 1 i art. 14b ust. 1 rozporządzenia w przypadku porozumień zawartych na podstawie art. 17 rozporządzenia

1. Instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo pozostaje stosowane wydaje świadectwo potwierdzające, że pracownik najemny w dalszym ciągu podlega temu ustawodawstwu do określonej daty:

- a) na wniosek pracownika najemnego lub jego pracodawcy w przypadkach określonych w art. 14 ust. 1 i art. 14b ust. 1 rozporządzenia;
- b) w przypadkach, gdy zastosowanie ma art. 17 rozporządzenia.

2. O zgodę przewidzianą w art. 14 ust. 1 lit. b) i w art. 14b ust. 1 rozporządzenia występuje pracodawca.

Artykuł 11a

Formalności zgodnie z art. 14a ust. 1 i art. 14b ust 2 rozporządzenia i w przypadku porozumień zawartych na podstawie art. 17 rozporządzenia w przypadku wykonywania pracy na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż na terytorium, na którym zainteresowany zazwyczaj wykonuje działalność na własny rachunek

1. Instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo pozostaje stosowane wydaje świadectwo potwierdzające, że osoba prowadząca działalność na własny rachunek w dalszym ciągu podlega tym ustawodawstwu do określonej daty:

- a) na wniosek osoby prowadzącej działalność na własny rachunek w przypadkach określonych w art. 14a ust. 1 i w art. 14b ust. 2 rozporządzenia;
- b) w przypadkach, gdy zastosowanie ma art. 17.

2. O zgodę przewidzianą w art. 14a ust. 1 i art. 14b ust. 2 rozporządzenia występuje osoba prowadząca działalność na własny rachunek.

Artykuł 12

Przepisy szczególne dotyczące przystąpienia do ubezpieczenia pracowników najemnych w niemieckim systemie zabezpieczenia społecznego

W przypadku stosowania niemieckiego ustawodawstwa, zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a), art. 14 ust. 1 i 2 lub art. 14b ust. 1 rozporządzenia, lub zgodnie z porozumieniem zawartym zgodnie z art. 17 rozporządzenia, pracownik najemny zatrudniony przez pracodawcę, którego zarejestrowana siedziba lub miejsce prowadzenia działalności nie znajduje się na terytorium Niemiec i miejsce pracy pracownika najemnego nie znajduje się na terytorium Niemiec, ustawodawstwo stosuje się tak, zainteresowany był zatrudniony w swoim miejscu zamieszkania na terytorium Niemiec.

Jeżeli pracownik najemny nie zamieszkuje na terytorium Niemiec, niemieckie ustawodawstwo stosuje się tak, jakby był zatrudniony w miejscu, dla którego właściwa jest Allgemeine Ortskrankenkasse Bonn (Generalna Lokalna Kasa Chorych w Bonn).

Artykuł 12a (5)

Zasady stosowane wobec osób określonych w art. 14 ust. 2 lit. b), art. 14 ust. 3, art. 14a ust. 2-4, i art. 14c rozporządzenia, zwykle zatrudnionych i/lub prowadzących działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub kilku Państw Członkowskich

Do celów stosowania art. 14 ust. 2 lit. b), art. 14 ust. 3, art. 14a ust. 2-4 i art. 14c rozporządzenia, przyjmuje się następujące zasady:

1. a) Osoba wykonująca zwykle działalność na terytorium dwóch lub kilku Państw Członkowskich lub w przedsiębiorstwie mającym zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i znajdującym się po obu stronach granicy wspólnej dla dwóch Państw Członkowskich, lub będąca

- pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i równocześnie prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego informuje o tej sytuacji instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego zamieszkuje.
- b) Jeżeli osoba ta nie podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, którego terytorium zamieszkuje, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego informuje z kolei o tej sytuacji instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlega ta osoba.
2. a) Jeżeli, zgodnie z przepisami art. 14 ust. 2 lit. b) (i) lub art. 14a ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia, osoba zwykle zatrudniona lub prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich i wykonująca część swojej działalności w Państwie Członkowskim, na którego terytorium zamieszkuje, podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego wydaje świadectwo potwierdzające, że podlega ona jego ustawodawstwu i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:
 - i) na którego terytorium ta osoba prowadzi część swojej działalności, i/lub
 - ii) w przypadku pracownika najemnego, na którego terytorium ma siedzibę jego pracodawca.
 - b) Ta ostatnia instytucja przesyła, w miarę potrzeby, do instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie, informacje niezbędne dla ustalenia składek, do których zobowiązany jest pracodawca lub pracodawcy i/lub ta osoba zgodnie z tym ustawodawstwem.
3. a) Jeżeli zgodnie z przepisami art. 14 ust. 3 lub art. 14a ust. 3 rozporządzenia, osoba zatrudniona na terytorium Państwa Członkowskiego przez pracodawcę, którego zarejestrowana siedziba lub miejsce prowadzenia działalności znajduje się na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i znajduje się po obu stronach wspólnej granicy tych państw lub prowadząca działalność na własny rachunek w takim przedsiębiorstwie podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium to przedsiębiorstwo ma zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego wydaje jej świadectwo potwierdzające, że osoba ta podlega jego ustawodawstwu, a kopię tego świadectwa przekazuje instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:
 - i) na którego terytorium osoba ta jest zatrudniona lub prowadzi działalność na własny rachunek;
 - ii) na terytorium którego osoba ta zamieszkuje.
 - b) ust. 2 lit. b) stosuje się odpowiednio.
4. a) Jeżeli zgodnie z przepisami art. 14 ust. 2 lit. b) (ii) rozporządzenia pracownik najemny, który nie zamieszkuje na terytorium żadnego z Państw Członkowskich, w których jest zatrudniony podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium pracodawca, któremu podlega, ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego wydaje jej świadectwo potwierdzające, że podlega ona jego ustawodawstwu i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:
 - i) na terytorium którego pracownik najemny wykonuje część swojej działalności;
 - ii) na którego terytorium pracownik najemny zamieszkuje.
 - b) ust. 2 lit. b) stosuje się odpowiednio.
5. a) Jeżeli zgodnie z przepisami art. 14a ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia osoba, zwykle prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich nie wykonuje w żadnej części działalności na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkuje, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na terytorium którego wykonuje swoją główną działalność, instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego osoba ta zamieszkuje informuje o tym niezwłocznie instytucje wyznaczone przez właściwe władze pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich.
 - b) Właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich lub instytucje wyznaczone przez te właściwe władze określają w drodze porozumienia, z uwzględnieniem przepisów lit. d) i przepisów art. 14a ust. 4 rozporządzenia, ustawodawstwo właściwe dla

- zainteresowanego, w okresie do sześciu miesięcy od otrzymania informacji o tej sytuacji przez jedną z zainteresowanych instytucji.
- c) Instytucja, wykonująca ustawodawstwo, które zostało określone jako właściwe dla zainteresowanego wydaje mu świadectwo potwierdzające, że podlega on temu ustawodawstwu i przekazuje kopię tego świadectwa do pozostałych zainteresowanych instytucji.
 - d) W celu określenia podstawowej działalności zainteresowanego zgodnie z art. 14a ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia, za podstawę przyjmuje się przede wszystkim miejsce, gdzie znajduje się stałe miejsce działalności zainteresowanego. W przypadku jego braku przyjmuje się kryteria takie jak zwyczajowy charakter lub okres wykonywania działalności, liczbę wykonywanych świadczeń i wynikający z nich dochód.
 - e) Zainteresowane instytucje przekazują sobie wszelkie niezbędne informacje, zarówno w celu określenia podstawowej działalności zainteresowanego, jak i w celu określenia wysokości należnych składek zgodnie z ustawodawstwem, które zostało określone jako właściwe.
6. a) Bez uszczerbku dla przepisów ust. 5, w szczególności jego lit. b), jeżeli instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo byłoby właściwe zgodnie z art. 14a ust. 2 lub 3 rozporządzenia, stwierdza, że stosuje się przepisy ust. 4 wymienionego artykułu, informuje o tym właściwe władze pozostałych zainteresowanych Państw Członkowskich lub instytucje wyznaczone przez te władze, w razie konieczności, ustawodawstwo, właściwe dla zainteresowanego określa się w drodze wspólnego porozumienia.
- b) Informacje określone w ust. 2 lit. b) przesyłane są przez zainteresowane instytucje instytucjom wyznaczonym przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo jest określane jako właściwe.
7. a) Jeżeli zgodnie z przepisami art. 14c lit. a) rozporządzenia osoba będąca jednocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego prowadzi działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium jest zatrudniona, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego wydaje jej świadectwo potwierdzające, że osoba ta podlega ustawodawstwu tego Państwa i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego:
- i) na którego terytorium osoba ta prowadzi działalność na własny rachunek;
 - ii) którego terytorium osoba ta zamieszkuje.
- b) ust. 2 lit. b) stosuje się odpowiednio.
8. Jeżeli zgodnie z przepisami art. 14 art. 14c lit. b) rozporządzenia osoba będąca jednocześnie pracownikiem najemnym i osobą prowadzącą działalność na własny rachunek na terytorium różnych Państw Członkowskich podlega ustawodawstwu obu Państw Członkowskich, przepisy pkt. 1, 2, 3 i 4 w odniesieniu do zatrudnienia i pkt. 1, 2, 3, 5 i 6 w odniesieniu do prowadzenia działalności na własny rachunek stosuje się *mutatis mutandis*. Instytucje wyznaczone przez właściwe władze obu Państw Członkowskich, ustawodawstwo jest określane jako właściwe, powiadamiają się o tym wzajemnie.

Artykuł 13

Wykonanie prawa wyboru przez osoby zatrudnione przez placówki dyplomatyczne i konsularne

1. Prawo wyboru, określone w art. 16 ust. 2 rozporządzenia musi zostać wykonane po raz pierwszy w ciągu trzech miesięcy od daty zatrudnienia pracownika najemnego w danej placówce dyplomatycznej lub konsularnej lub od daty zatrudnienia w służbie osobistej urzędników tych placówek. Wybór ten staje się skuteczny od daty podjęcia pracy.

O ile zainteresowany wykonuje ponownie swoje prawo wyboru w końcu roku kalendarzowego, wybór staje się skuteczny od pierwszego dnia następnego roku kalendarzowego.

2. Zainteresowany korzystający z prawa wyboru informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo wybrał, informując jednocześnie swojego pracodawcę. Instytucja ta informuje, w miarę potrzeby, wszelkie pozostałe instytucje tego samego Państwa Członkowskiego, zgodnie z poleceniami wydanymi przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego.

3. Instytucja wskazana przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo wybrał zainteresowany, wydaje mu świadectwo stwierdzające, że podlega on ustawodawstwu tego państwa w okresie zatrudnienia w danej placówce dyplomatycznej lub konsularnej, lub w służbie osobistej urzędników tej placówki lub urzędu.

4. W przypadku, gdy osoba zainteresowana wybrała objęcie niemieckim ustawodawstwem, przepisy tego ustawodawstwa są stosowane tak, jakby osoba ta była zatrudniona w miejscu, gdzie rząd niemiecki ma swoją siedzibę. Właściwe władze wyznaczają właściwą instytucję ubezpieczenia na wypadek choroby.

Artykuł 14

Wykonanie prawa wyboru przez pracowników pomocniczych Wspólnot Europejskich

1. Prawo wyboru określone w art. 16 ust. 3 rozporządzenia musi zostać wykonane w momencie zawarcia umowy o pracę. Władze uprawnione do zawarcia tej umowy informują instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo wybrał pracownik pomocniczy. Instytucja ta informuje, w razie potrzeby, wszelkie pozostałe instytucje tego Państwa Członkowskiego.

2. Instytucja wyznaczona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo wybrał zainteresowany, wydaje mu zaświadczenie stwierdzające, że podlega on ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego w okresie, kiedy zatrudniony jest on jako członek personelu pomocniczego Wspólnot Europejskich.

3. Właściwe władze Państw Członkowskich wskazują, w razie potrzeby, instytucje właściwe dla personelu pomocniczego Wspólnot Europejskich.

4. Jeżeli członek personelu pomocniczego, zatrudniony na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż Niemcy, dokonał wyboru niemieckiego ustawodawstwa, ustawodawstwo to stosuje się tak, jakby zainteresowany był zatrudniony w miejscu, w którym ma siedzibę rząd niemiecki. Właściwe władze wyznaczają właściwą instytucję w odniesieniu do ubezpieczenia na wypadek choroby.

TYTUŁ IV

WYKONYWANIE SZCZEGÓLNYCH PRZEPISÓW ROZPORZĄDZENIA W ODNIESIENIU DO RÓŻNEGO RODZAJU ŚWIADCZEŃ

ROZDZIAŁ 1

OGÓLNE ZASADY SUMOWANIA OKRESÓW

Artykuł 15 (A) (5) (11)

1. W przypadkach określonych w art. 18 ust. 1, art. 38, art. 45 ust. 1-3, art. 64 i art. 67 ust. 1 i 2 rozporządzenia, sumowania okresów dokonuje się zgodnie z następującymi zasadami:

a) Do okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonych w czasie podlegania ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, dodaje się okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone w czasie podlegania ustawodawstwu wszystkich pozostałych Państw Członkowskich, o ile jest konieczne powołanie ich w celu uzupełnienia okresów ubezpieczenia lub zamieszkania w czasie podlegania ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego ze względu na uzyskanie, utrzymanie lub przywrócenie prawa do świadczeń, pod warunkiem, że te okresy nie nakładają się na siebie. W przypadku świadczeń z tytułu inwalidztwa, starości lub śmierci (emerytury i renty), które mają być wypłacane przez instytucje dwóch lub więcej Państw Członkowskich, zgodnie z przepisami art. 46 ust. 2 rozporządzenia, każda z tych instytucji dokonuje tego sumowania we własnym zakresie, uwzględniając wszystkie okresy ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończone przez pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek w czasie podlegania ustawodawstwu tych wszystkich Państw Członkowskich, którym podlegał, bez uszczerbku, w odpowiednim przypadku, dla przepisów art. 45 ust. 2 i 3 i art. 47 ust. 1 lit. a) rozporządzenia. Jednakże w przypadkach określonych w art. 14c lit. b) rozporządzenia, wyżej wymienione instytucje uwzględniają również przy wypłacie świadczeń okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia w czasie podlegania ustawodawstwu dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich i nakładające się na siebie.

- b) Jeżeli okres ubezpieczenia lub zamieszkania ukończony z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego w czasie podlegania ustawodawstwu jednego Państwa Członkowskiego nakłada się na okres ubezpieczenia ukończony z tytułu ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego w czasie podlegania ustawodawstwu innego Państwa Członkowskiego, wlicza się tylko okres ukończony z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego.
- c) Jeżeli okres ubezpieczenia lub zamieszkania, inny niż okres równorzędny, ukończony zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, zbiega się z okresem zrównanym z nim na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego, uwzględnia się jedynie okres inny niż równorzędny.
- d) każdy okres równorzędny na podstawie ustawodawstwa dwóch lub więcej Państw Członkowskich jest uwzględniany jedynie przez instytucję Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu ubezpieczony podlegał obowiązkowo ostatnio przed wymienionym okresem; w przypadku, gdy ubezpieczony nie podlegał obowiązkowo ustawodawstwu Państwa Członkowskiego przed wymienionym okresem, okres ten jest uwzględniany przez instytucję Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu obowiązkowo po raz pierwszy podlegał po wymienionym okresie.
- e) w przypadku, gdy nie można ściśle określić okresu, w którym zostały ukończone niektóre okresy ubezpieczenia zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, domniemywa się, że okresy te nie pokrywają się z okresami ubezpieczenia, ukończonymi na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego, i uwzględniają jedynie o tyle, o ile mogą być użytecznie uwzględniane.
- f) w przypadku gdy, zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego, niektóre okresy ubezpieczenia uwzględniane są jedynie wtedy, jeżeli zostały ukończone w określonym okresie, instytucja stosująca to ustawodawstwo:
 - i) uwzględnia okresy ubezpieczenia ukończone zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego jedynie wówczas, jeżeli zostały ukończone w tym okresie, lub
 - ii) przedłuża ten okres o okresy ubezpieczenia ukończone w całości lub w części w wymienionym okresie zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, jeżeli chodzi o okresy ubezpieczenia pociągające za sobą, zgodnie z ustawodawstwem drugiego Państwa Członkowskiego, zawieszenie biegu okresu, w którym okresy ubezpieczenia muszą zostać ukończone.

2. Okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego do którego nie ma zastosowania rozporządzenie, ale które uwzględniane są na podstawie ustawodawstwa tego Państwa Członkowskiego, które mieści się w zakresie stosowania rozporządzenia, uznaje się za okresy ubezpieczenia lub zamieszkania podlegające sumowaniu.

3. Jeżeli okresy ubezpieczenia, ukończone zgodnie z ustawodawstwem jednego Państwa Członkowskiego są wyrażane w jednostkach innych niż te, które są stosowane w ustawodawstwie innego Państwa Członkowskiego, przeliczenie niezbędne w celu sumowania okresów dokonuje się zgodnie z następującymi zasadami:

- a) w przypadku pracownika najemnego pracującego w systemie sześciodniowego tygodnia pracy lub w przypadku osoby prowadzącej działalność na własny rachunek:
 - i) jeden dzień pracy odpowiada ośmiu godzinom i odwrotnie;
 - ii) sześć dni odpowiada jednemu tygodniowi i odwrotnie;
 - iii) 26 dni odpowiada jednemu miesiącowi i odwrotnie;
 - iv) trzy miesiące lub trzynaście tygodni lub siedemdziesiąt osiem dni odpowiadają jednemu kwartałowi i odwrotnie;
 - v) do celów przeliczania tygodni na miesiące i odwrotnie, tygodnie i miesiące są przeliczane na dni;
 - vi) w wyniku zastosowania powyższych zasad, liczba okresów ubezpieczenia ukończonych w ciągu jednego roku kalendarzowego nie może przekroczyć trzystu dwunastu dni lub pięćdziesięciu dwóch tygodni, lub dwunastu miesięcy, lub czterech kwartałów.
- b) w przypadku pracownika najemnego pracującego w systemie pięciodniowego tygodnia pracy:
 - i) jeden dzień odpowiada dziewięciu godzinom pracy i odwrotnie;
 - ii) pięć dni odpowiada jednemu tygodniowi i odwrotnie;
 - iii) dwadzieścia dwa dni odpowiadają jednemu miesiącowi i odwrotnie;
 - iv) trzy miesiące lub trzynaście tygodni lub sześćdziesiąt sześć dni odpowiadają jednemu kwartałowi i odwrotnie;
 - v) przy przeliczaniu tygodni na miesiące i odwrotnie, tygodnie i miesiące przeliczane są na dni;

- vi) w wyniku zastosowania powyższych zasad, liczba okresów ubezpieczenia ukończonych w ciągu jednego roku kalendarzowego nie może przekroczyć trzystu dwunastu dni lub pięćdziesięciu dwóch tygodni, lub dwunastu miesięcy, lub czterech kwartałów.
- c) w przypadku pracownika najemnego pracującego w systemie siedmiodniowego tygodnia pracy:
 - i) jeden dzień odpowiada sześciu godzinom pracy i odwrotnie;
 - ii) siedem dni odpowiada jednemu tygodniowi i odwrotnie;
 - iii) trzydzieści dni odpowiada jednemu miesiącowi i odwrotnie;
 - iv) trzy miesiące lub trzynaście tygodni lub dziewięćdziesiąt dni odpowiadają jednemu kwartałowi i odwrotnie;
 - v) przy przeliczaniu tygodni na miesiące i odwrotnie, tygodnie i miesiące przeliczane są na dni;
 - vi) w wyniku zastosowania powyższych zasad, liczba okresów ubezpieczenia ukończonych w ciągu jednego roku kalendarzowego nie może przekroczyć trzystu sześćdziesięciu dni lub pięćdziesięciu dwóch tygodni, lub dwunastu miesięcy, lub czterech kwartałów.

Jeżeli okresy ubezpieczenia ukończone zgodnie z ustawodawstwem Państwa Członkowskiego wyrażane są w miesiącach, dni odpowiadające fragmentowi miesiąca zgodnie z zasadami przeliczania wymienionymi w niniejszym ustępie, są traktowane jak pełne miesiące.

ROZDZIAŁ 2

CHOROBA I MACIERZYŃSTWO

Wykonywanie art. 18 rozporządzenia

Artykuł 16

Poświadczenie okresów ubezpieczenia

1. Aby skorzystać z przepisów art. 18 rozporządzenia pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przedstawia instytucji właściwej zaświadczenie wymieniające okresy ubezpieczenia ukończone zgodnie z ustawodawstwem, któremu ostatnio podlegał.

2. Zaświadczenie to jest wydawane na wniosek pracownika najemnego lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek przez instytucję lub instytucje Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu ostatnio podlegał. Jeżeli pracownik nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, właściwa instytucja zwraca się z wnioskiem o nie do tej lub do tych instytucji.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli należy uwzględnić okresy ubezpieczenia ukończone uprzednio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, aby spełnione zostały warunki wymagane przez ustawodawstwo państwa właściwego.

Wykonywanie art. 19 rozporządzenia

Artykuł 17 (14)

Świadczenia rzeczowe w przypadku zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż właściwe państwo

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe zgodnie z art. 19 rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek rejestruje się, jak również członków swojej rodziny w instytucji miejsca zamieszkania, przedstawiając zaświadczenie potwierdzające prawo do świadczeń rzeczowych przysługujące jemu i członkom jego rodziny. Zaświadczenie to jest wydawane przez właściwą instytucję na podstawie informacji przedstawionych przez pracodawcę w odpowiednim przypadku. Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub członkowie jego rodziny nie przedstawią wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja miejsca zamieszkania zwraca się o nie do właściwej instytucji.

2. Zaświadczenie to pozostaje ważne do czasu otrzymania przez instytucję miejsca zamieszkania informacji o jego unieważnieniu. Jednakże, jeżeli wyżej wymienione zaświadczenie wydane jest przez instytucję niemiecką, francuską, włoską lub portugalską, jest ono ważne przez okres roku od daty wydania i musi być odnawiane co roku.

3. W przypadku pracowników sezonowych, zaświadczenie określone w ust. 1 jest ważne przez cały przewidywany okres pracy sezonowej, o ile w tym czasie właściwa instytucja nie poinformuje instytucji miejsca zamieszkania o jego unieważnieniu.

4. Instytucja miejsca zamieszkania powiadamia instytucję właściwą o każdej rejestracji dokonanej zgodnie z przepisami ust. 1.

5. Składając wniosek o udzielenie świadczeń rzeczowych, zainteresowany przedstawia dokumenty dowodowe wymagane dla przyznania tych świadczeń przez ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje.

6. W przypadku hospitalizacji, instytucja miejsca zamieszkania informuje właściwą instytucję w terminie trzech dni od daty otrzymania tej informacji, o dacie przyjęcia do szpitala i prawdopodobnym okresie hospitalizacji, jak również o dacie wypisania ze szpitala. Informowanie nie jest konieczne w przypadku, gdy koszty świadczenia rzeczowego są zwracane w kwocie zryczałtowanej instytucji miejsca zamieszkania.

7. Instytucja miejsca zamieszkania informuje z wyprzedzeniem właściwą instytucję o decyzji o przyznaniu świadczeń rzeczowych, o ile przewidywane lub rzeczywiste koszty przekraczają wyznaczoną i okresowo uaktualnianą przez Komisję Administracyjną kwotę ryczałtową. Właściwa instytucja może w terminie 15 dni od daty otrzymania tej informacji, zgłosić uzasadniony sprzeciw, jeżeli jest taka potrzeba; instytucja miejsca zamieszkania przyznaje świadczenie rzeczowe, jeżeli nie otrzymała sprzeciwu, po upływie tego okresu. W przypadku, gdy takie świadczenie rzeczowe musi być udzielone w trybie pilnym, instytucja miejsca zamieszkania informuje o tym niezwłocznie właściwą instytucję. Jednakże nie ma obowiązku informowania o uzasadnionym sprzeciwie, o ile koszty związane ze świadczeniem rzeczowym są zwracane w kwocie zryczałtowanej instytucji miejsca zamieszkania.

8. Pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub członkowie jego rodziny mają obowiązek informowania instytucji miejsca zamieszkania o każdej zmianie ich sytuacji mogącej zmienić ich prawo do świadczeń rzeczowych, w szczególności o porzuceniu lub zmianie zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek przez osobę zainteresowaną, jak również o zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu zainteresowanego lub członka jego rodziny. Właściwa instytucja informuje również instytucję miejsca zamieszkania o wystąpieniu z ubezpieczenia lub ustaniu prawa do świadczeń rzeczowych pracownika najemnego lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek. Instytucja miejsca zamieszkania może wystąpić w każdej chwili do właściwej instytucji o dostarczenie wszelkich informacji dotyczących przynależności do ubezpieczenia lub praw do świadczeń rzeczowych pracownika najemnego lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek.

9. Dwa lub więcej Państw Członkowskie lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej, inne przepisy wykonawcze.

Artykuł 18

Świadczenia pieniężne w przypadku zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo

1. Aby otrzymać świadczenia pieniężne na podstawie art. 19 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek zwraca się, w terminie trzech dni od rozpoczęcia niezdolności do pracy, do instytucji miejsca zamieszkania przedstawiając oświadczenie o przerwaniu pracy lub, jeżeli ustawodawstwo stosowane przez właściwą instytucję lub przez instytucję miejsca zamieszkania tego wymaga, zaświadczenie o niezdolności do pracy wydane przez prowadzącego lekarza.

2. Jeżeli lekarze prowadzący w państwie miejsca zamieszkania nie wydają zaświadczeń o niezdolności do pracy, zainteresowany zwraca się bezpośrednio do instytucji miejsca zamieszkania, w terminie ustalonym przez ustawodawstwo stosowane przez tę instytucję.

Instytucja ta poleca niezwłocznie, aby niezdolność do pracy została stwierdzona przez lekarza i aby wydano zaświadczenie, określone w ust. 1. Zaświadczenie to, wskazujące prawdopodobny okres niezdolności do pracy, przekazuje się niezwłocznie instytucji właściwej.

3. W przypadkach, gdy ust. 2 nie stosuje się, instytucja miejsca zamieszkania przystępuje tak szybko, jak tylko to możliwe, a w każdym razie nie później niż w ciągu trzech dni od daty, kiedy zainteresowany do niej się zwrócił, do badania lekarskiego zainteresowanego, tak jakby był on przez nią ubezpieczony. Sprawozdanie lekarza badającego wskazujące w szczególności przewidywany okres niezdolności do pracy przekazywany jest przez instytucję miejsca zamieszkania do właściwej instytucji w terminie trzech dni od daty badania.

4. Instytucja miejsca zamieszkania przeprowadza następnie wszelkie konieczne kontrole administracyjne lub badania lekarskie osoby zainteresowanej, tak jakby była ona w niej ubezpieczona. Po stwierdzeniu, że zainteresowany odzyskał zdolność do pracy, informuje go o tym niezwłocznie, jak

również właściwą instytucję, wskazując datę zakończenia okresu niezdolności do pracy. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 6, poinformowanie zainteresowanego jest jednoznaczne z podjęciem decyzji w imieniu właściwej instytucji.

5. Instytucja właściwa zachowuje w każdym przypadku możliwość polecenia przeprowadzenia kontroli zainteresowanego przez wybranego przez nią lekarza.

6. Jeżeli instytucja właściwa odmawia udzielenia świadczeń pieniężnych z powodu niepodporządkowania się przez zainteresowanego formalnościom przewidzianym przez ustawodawstwo państwa zamieszkania lub jeżeli stwierdzi, że zainteresowany jest zdolny do powrotu do pracy, powiadamia go o swojej decyzji; odpis decyzji przesyła jednocześnie instytucji miejsca zamieszkania.

7. Jeżeli zainteresowany powraca do pracy, powiadamia on o tym instytucję właściwą, jeżeli przewiduje to stosowane przez nią ustawodawstwo.

8. Właściwa instytucja wypłaca świadczenie pieniężne według przyjętych metod, w szczególności międzynarodowym przekazem pocztowym i informuje o tym instytucję miejsca zamieszkania i zainteresowanego. Jeżeli świadczenie pieniężne jest wypłacane przez instytucję miejsca zamieszkania na rachunek właściwej instytucji, ta ostatnia informuje zainteresowanego o jego prawach i wskazuje instytucji miejsca zamieszkania kwotę świadczenia pieniężnego, datę, kiedy ma być ona przekazana i maksymalny okres, na jaki świadczenie może być przyznane, zgodnie z ustawodawstwem właściwego Państwa.

9. Dwa lub kilka Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej, inne przepisy wykonawcze.

Wykonywanie art. 20 rozporządzenia

Artykuł 19

Przepisy szczególne dotyczące pracowników przygranicznych i członków ich rodzin

W przypadku pracowników przygranicznych i członków ich rodzin, leki, opatrunki, okulary, sprzęt małych rozmiarów, analizy i badania laboratoryjne mogą być wydawane lub wykonywane wyłącznie na terytorium Państwa Członkowskiego, na którym były przepisane, zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa Członkowskiego, chyba że ustawodawstwo stosowane przez właściwą instytucję lub umowa zawarta między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi lub właściwymi władzami są korzystniejsze.

Stosowanie art. 21 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia

Artykuł 19 (15)

Świadczenia rzeczowe w przypadku pobytu w państwie właściwym - Członkowie rodziny zamieszkujący w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym zamieszkuje pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe na podstawie art. 21 rozporządzenia, członkowie rodziny przedstawiają instytucji miejsca pobytu zaświadczenie potwierdzające ich prawo do tych świadczeń. To zaświadczenie, wydawane przez instytucję miejsca zamieszkania członków rodziny, o ile to możliwe przed opuszczeniem terytorium Państwa Członkowskiego, które zamieszkują, wskazuje zwłaszcza, o ile to konieczne, maksymalny czas trwania uprawnień do świadczeń rzeczowych, tak jak jest to przewidziane w ustawodawstwie tego Państwa Członkowskiego. Jeżeli członek rodziny nie przedstawi tego zaświadczenia, instytucja miejsca pobytu zwraca się do instytucji miejsca zamieszkania z wnioskiem o jej dostarczenie.

2. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio. W tym przypadku instytucja miejsca zamieszkania członków rodziny uznawana jest za instytucję właściwą.

Wykonywanie art. 22 rozporządzenia

Artykuł 20

Świadczenia rzeczowe w przypadku pobytu w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo - Szczególny przypadek pracowników najemnych zatrudnionych w transporcie międzynarodowym oraz członków ich rodzin

1. W celu otrzymania świadczeń rzeczowych przez pracownika najemnego zatrudnionego w transporcie międzynarodowym i przez członków jego rodziny, określonych w art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia, wykonującego pracę na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż właściwe Państwo, przedstawia on, tak szybko jak to możliwe, instytucji miejsca pobytu specjalne zaświadczenie wydane przez pracodawcę lub jego pełnomocnika w trakcie miesiąca kalendarzowego, w którym świadczenie było udzielone lub w trakcie dwóch poprzedzających miesięcy kalendarzowych. Zaświadczenie to wskazuje w szczególności datę, od której zainteresowany jest zatrudniony przez tego pracodawcę, jak również nazwę i siedzibę właściwej instytucji; chyba że, zgodnie z ustawodawstwem właściwego państwa pracodawca nie musi znać właściwej instytucji, zainteresowany wskazuje pisemnie nazwę i siedzibę tej instytucji przy składaniu wniosku do instytucji miejsca pobytu. Po przedstawieniu przez zainteresowanego tego zaświadczenia, uznaje się go za spełniającego warunki do otrzymywania świadczeń rzeczowych. Jeżeli zainteresowany nie jest w stanie zwrócić się do instytucji miejsca pobytu przed otrzymaniem pomocy medycznej, korzysta z tej pomocy za okazaniem wyżej wymienionego zaświadczenia tak jakby był ubezpieczony przez tę instytucję.

2. Instytucja miejsca pobytu zwraca się w terminie trzech dni do właściwej instytucji, aby potwierdzić, czy zainteresowany spełnia warunki do korzystania ze świadczeń rzeczowych. Ma ona obowiązek udzielania tych świadczeń rzeczowych aż do otrzymania odpowiedzi od właściwej instytucji i co najwyżej w okresie trzydziestu dni.

3. Właściwa instytucja udziela odpowiedzi instytucji miejsca pobytu w terminie dziesięciu dni od daty otrzymania zapytania od tej instytucji. Jeżeli odpowiedź ta jest pozytywna, właściwa instytucja wskazuje, jeżeli jest taka potrzeba, maksymalny okres udzielania świadczenia rzeczowego tak jak jest to przewidziane w stosownym przez nią ustawodawstwie, a instytucja miejsca pobytu kontynuuje udzielanie wyżej wymienionych świadczeń.

4. Zamiast zaświadczenia określonego w ust. 1, pracownik najemny określony w tym ustępie może przedstawić instytucji miejsca pobytu zaświadczenie potwierdzające, że spełnia on warunki uprawniające do otrzymywania świadczeń rzeczowych. To zaświadczenie, wydawane przez właściwą instytucję, wskazuje zwłaszcza, jeżeli jest taka potrzeba, maksymalny okres prawa do świadczeń rzeczowych tak jak jest to przewidziane w ustawodawstwie właściwego Państwa. W tym przypadku przepisów ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się.

5. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

6. Świadczenia rzeczowe, udzielane na podstawie domniemania ustanowionego w ust. 1 lub ust. 2, podlegają zwrotowi zgodnie z przepisami art. 36 ust. 1 rozporządzenia.

Artykuł 21

Świadczenia rzeczowe w przypadku pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe - Pracownicy najemni inni niż wymienieni w art. 20 rozporządzenia wykonawczego lub osoby prowadzące działalność na własny rachunek

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (i) rozporządzenia, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 20 rozporządzenia wykonawczego, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek musi przedstawić instytucji miejsca pobytu zaświadczenie potwierdzające jego uprawnienia do świadczeń rzeczowych. Zaświadczenie to wydawane przez właściwą instytucję na wniosek zainteresowanego, o ile to możliwe przed opuszczeniem terytorium Państwa Członkowskiego, które zamieszkuje, określa zwłaszcza, o ile to konieczne, maksymalny okres przyznania świadczeń rzeczowych tak, jak to przewiduje ustawodawstwo właściwego Państwa. Jeżeli zainteresowany nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja miejsca pobytu zwraca się o nie do właściwej instytucji.

2. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

Artykuł 22

Świadczenia rzeczowe dla pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek w przypadku zmiany miejsca zamieszkania lub powrotu do miejsca zamieszkania, jak również dla pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, upoważnionych do udania się na leczenie do innego Państwa Członkowskiego

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. b) (i) rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przedstawia instytucji miejsca zamieszkania zaświadczenie, potwierdzające jego uprawnienie do utrzymania prawa do tych świadczeń. Zaświadczenie to, wydawane przez właściwą instytucję wskazuje zwłaszcza, o ile jest to konieczne, maksymalny okres, w którym świadczenia rzeczowe mogą być jeszcze udzielane zgodnie z przepisami ustawodawstwa właściwego Państwa. Zaświadczenie może być wydane po wyjeździe na wniosek zainteresowanego o ile nie mogło być wystawione wcześniej z przyczyn siły wyższej.

2. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do udzielania świadczeń rzeczowych, w przypadku określonym w przepisach art. 22 ust. 1 lit. c) (i) rozporządzenia

Artykuł 23

Świadczenia rzeczowe dla członków rodziny

Przepisy art. 21 lub 22 rozporządzenia wykonawczego, w zależności od przypadku, stosowane są odpowiednio, jak przy przyznawaniu świadczeń rzeczowych dla członków rodziny, zgodnie z art. 22 ust. 3 rozporządzenia.

Jednakże w przypadkach określonych w art. 22 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia, instytucja miejsca zamieszkania i ustawodawstwo państwa zamieszkania członków rodziny uważane są odpowiednio za instytucję właściwą i ustawodawstwo właściwego Państwa do celów art. 17 ust. 6, 7 i 9 i art. 21 i 22 rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 24

Świadczenia pieniężne dla pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek w przypadku pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

Aby korzystać ze świadczeń pieniężnych zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (ii) rozporządzenia przepisy art. 18 rozporządzenia wykonawczego stosowane są odpowiednio. Jednakże bez uszczerbku dla obowiązku przedstawienia świadectwa o niezdolności do pracy, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przebywający na terytorium Państwa Członkowskiego bez zatrudnienia lub prowadzenia tam działalności na własny rachunek nie ma obowiązku przedstawienia oświadczenia o przerwaniu pracy, określonego w art. 18 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

Wykonywanie art. 23 ust. 3 rozporządzenia

Artykuł 25

Zaświadczenie dotyczące członków rodziny, które należy uwzględnić przy obliczaniu świadczenia pieniężnego

1. Aby otrzymać świadczenia na podstawie przepisów art. 23 ust. 3 rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przedstawia właściwej instytucji zaświadczenie dotyczące członków rodziny zamieszkujących na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, gdzie znajduje się wyżej wymieniona instytucja.

2. Zaświadczenie to jest wydawane przez instytucję miejsca zamieszkania członków rodziny.

Jest ono ważne przez okres dwunastu miesięcy od daty wystawienia. Może ono być odnawiane, w tym przypadku okres ważności biegnie od daty odnowienia.

Zainteresowany informuje niezwłocznie właściwą instytucję o każdym fakcie wymagającym zmiany wyżej wymienionego zaświadczenia. Zmiana ta obowiązuje od dnia zaistnienia tego faktu.

3. Zamiast zaświadczenia przewidzianego w ust. 1, instytucja właściwa może zażądać od zainteresowanego ostatnio sporządzonych aktów stanu cywilnego odnoszących się do członków jego rodziny, mających miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się ta instytucja.

Wykonywanie art. 25 ust. 1 rozporządzenia

Artykuł 26

Świadczenia dla bezrobotnych udających się do Państwa Członkowskiego innego niż właściwe Państwo w poszukiwaniu zatrudnienia

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe i pieniężne dla siebie i dla członków rodziny na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia, osoba bezrobotna zobowiązana jest przedstawić instytucji ubezpieczeń na wypadek choroby w miejscu, do którego się udała, zaświadczenie, o które należy wystąpić przed wyjazdem do właściwej instytucji ubezpieczeń na wypadek choroby. Jeżeli osoba bezrobotna nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja w miejscu, do którego się udała zwraca się o nie do właściwej instytucji.

Wymienione zaświadczenie musi stwierdzać istnienie prawa do danych świadczeń, na warunkach określonych w art. 69 ust. 1 lit. a) rozporządzenia, wskazywać okres, przez który przysługuje to prawo uwzględniając art. 69 ust. 1, lit. c) rozporządzenia oraz określać ściśle wysokość świadczeń pieniężnych, które, w odpowiednim przypadku, należy wypłacać z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby przez wyżej wymieniony okres, w przypadku niezdolności do pracy lub hospitalizacji.

2. Instytucja właściwa ds. ubezpieczenia w razie bezrobocia w miejscu, do którego udał się bezrobotny, poświadczają na kopii zaświadczenia wymienionego w art. 83 rozporządzenia wykonawczego, którą należy przekazać miejscowej instytucji ds. ubezpieczenia w razie choroby, spełnienie warunków wymienionych w przepisach art. 69 ust. 1 lit. b) rozporządzenia i podaje datę, od kiedy bezrobotny korzysta ze świadczeń ubezpieczenia od bezrobocia na rachunek instytucji właściwej.

To zaświadczenie jest ważne przez okres przewidziany w art. 69 ust. 1 lit. c) rozporządzenia, tak długo, jak długo warunki pozostają spełnione. Instytucja ubezpieczenia bezrobotnych w miejscu, do którego udał się bezrobotny informuje w ciągu trzech dni wyżej wymienioną instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby, jeżeli warunki przestają być spełnione.

3. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

4. Aby korzystać ze świadczeń rzeczowych, przewidzianych w ustawodawstwie właściwego Państwa, bezrobotny jest zobowiązany przedstawić w ciągu trzech dni instytucji ubezpieczeń na wypadek choroby w miejscu, do którego się udał, zaświadczenie o niezdolności do pracy wystawione przez lekarza prowadzącego. Wskazuje on również do jakiej daty korzystał z zasiłku dla bezrobotnych jak również swój adres w państwie, w którym się znajduje.

5. Instytucja ubezpieczeń na wypadek choroby w miejscu, do którego udał się bezrobotny informuje w ciągu trzech dni właściwą instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby i właściwą instytucję ubezpieczeń bezrobotnych jak również instytucję, w której bezrobotny jest zarejestrowany jako poszukujący pracy o początku i końcu okresu niezdolności do pracy.

6. W przypadkach określonych w art. 25 ust. 4 rozporządzenia, instytucja ubezpieczeń na wypadek choroby w miejscu, do którego udał się bezrobotny informuje właściwą instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby i właściwą instytucję ubezpieczeń na wypadek bezrobocia o tym, że uznaje za spełnione warunki uzasadniające przedłużenie okresu świadczenia pieniężnego i rzeczowego, uzasadnia swoje stanowisko i dołącza do informacji skierowanej do właściwej instytucji ubezpieczeń na wypadek choroby odpowiednie sprawozdanie lekarza kontrolującego stan chorego z podaniem prawdopodobnego okresu, podczas którego warunki wymagane zgodnie z przepisami art. 25 ust. 4 rozporządzenia będą spełniane. Właściwa instytucja ubezpieczeń na wypadek choroby postanawia o przedłużeniu okresu udzielania świadczeń choremu bezrobotnemu.

7. Przepisy art. 18 ust. 2, 3, 4, 5, 6, 8 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

Wykonywanie art. 25 ust. 3 rozporządzenia

Artykuł 27

Świadczenia rzeczowe dla członków rodzin bezrobotnych w przypadku zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

Przepisy art. 17 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio przy przyznawaniu świadczeń rzeczowych członkom rodzin bezrobotnych w przypadku, gdy członkowie ich rodzin zamieszkują na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż Państwo właściwe. Przy rejestracji członków rodzin osób bezrobotnych otrzymujących świadczenia zgodnie z przepisami art. 69 ust. 1 rozporządzenia, zaświadczenie określone w art. 26 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego musi zostać przedstawione. Zaświadczenie to jest ważne przez czas, na który są przyznane świadczenia, określone w art. 69 ust. 1 rozporządzenia.

Wykonywanie art. 26 rozporządzenia

Artykuł 28

Świadczenia rzeczowe dla ubiegających się o emeryturę lub rentę i dla członków ich rodzin

1. Aby skorzystać ze świadczeń rzeczowych na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, na podstawie przepisów art. 26 ust. 1 rozporządzenia, ubiegający się o emeryturę lub rentę oraz członkowie jego rodziny obowiązani są do zarejestrowania się w instytucji miejsca zamieszkania, przedstawiając zaświadczenie stwierdzające, że są uprawnieni do wymienionych świadczeń dla siebie i dla członków swojej rodziny na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego.

2. Instytucja miejsca zamieszkania powiadamia instytucję, która wydała zaświadczenie, o każdej rejestracji dokonanej zgodnie z przepisami ust. 1.

Wykonywanie art. 28 i 28a rozporządzenia

Artykuł 29

Świadczenia rzeczowe dla emerytów i rencistów i dla członków ich rodzin niezamieszkujących w Państwie Członkowskim, zgodnie z którego ustawodawstwem otrzymują emeryturę lub rentę i mają prawo do świadczeń

1. Aby skorzystać ze świadczeń rzeczowych zgodnie z art. 28 ust. 1 i art. 28a rozporządzenia, na terytorium Państwa Członkowskiego w miejscu zamieszkania, emeryt lub rencista oraz członkowie rodziny rejestrują się w instytucji miejsca zamieszkania, przedstawiając zaświadczenie potwierdzające prawo do wyżej wymienionych świadczeń dla niego i jego rodziny, zgodnie z ustawodawstwem lub jednym z ustawodawstw, zgodnie z którym przysługuje mu emerytura lub renta.

2. To zaświadczenie jest wydawane, na wniosek emeryta lub rencisty, przez instytucję lub przez jedną z instytucji zobowiązanych do wypłaty emerytury lub renty lub, w odpowiednim przypadku, przez instytucję uprawnioną do podejmowania decyzji o udzielaniu świadczeń rzeczowych od kiedy emeryt lub rencista spełnia warunki przyznania prawa do tych świadczeń. Jeżeli emeryt lub rencista nie przedstawi zaświadczenia, instytucja miejsca pobytu zwraca się o nią do jednej lub kilku instytucji zobowiązanych do wypłaty emerytury lub renty, lub, w odpowiednim przypadku, do instytucji do tego uprawnionej. W oczekiwaniu na otrzymanie tego zaświadczenia, instytucja miejsca zamieszkania może dokonać wstępnej rejestracji emeryta lub rencisty i członków jego rodziny na podstawie innych akceptowanych przez nią dokumentów. Ta rejestracja jest obowiązkowa dla tej instytucji, która jest zobowiązana do udzielania świadczeń rzeczowych dopiero wtedy, gdy ta ostatnia instytucja wydała zaświadczenie, określone w ust. 1

3. Instytucja miejsca zamieszkania powiadamia instytucję, która wydała zaświadczenie przewidziane w ust. 2 o każdej rejestracji dokonanej zgodnie z przepisami tego ustępu.

4. Przy składaniu wniosku o udzielenie świadczeń rzeczowych należy przedłożyć instytucji miejsca zamieszkania dowód, że emeryt lub rencista jest wciąż uprawniony do emerytury lub renty, w postaci pokwitowania lub odcinka przekazu ostatniej emerytury lub renty.

5. Emeryt lub rencista lub członkowie jego rodziny są zobowiązani do informowania instytucji miejsca zamieszkania o jakiegokolwiek zmianie ich sytuacji mogącej zmienić ich uprawnienia do świadczeń rzeczowych, w szczególności o jakiegokolwiek zawieszeniu lub wstrzymaniu emerytury lub renty lub o zmianie miejsca zamieszkania.

6. Komisja Administracyjna ustala, w niezbędnym zakresie, sposoby umożliwiające wskazanie instytucji, na którą przypada ciężar świadczeń rzeczowych w przypadku, o którym mowa w przepisach art. 28 ust. 2 lit. b) rozporządzenia.

Wykonywanie art. 29 rozporządzenia

Artykuł 30 (14)

Świadczenia rzeczowe dla członków rodziny zamieszkujących w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym zamieszkuje emeryt lub rencista

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zamieszkują, zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia, członkowie rodziny rejestrują się w instytucji miejsca zamieszkania przedstawiając dokumenty wymagane przez nią zgodnie ze stosowanym przez tę instytucję ustawodawstwem w celu przyznania tych świadczeń członkom rodziny emeryta lub rencisty, jak również zaświadczenie potwierdzające, że emeryt lub rencista ma prawo do świadczeń rzeczowych dla niego i dla członków jego rodziny. To zaświadczenie, wydawane jest przez instytucję miejsca zamieszkania emeryta lub rencisty i jest ważne do czasu otrzymania przez instytucję miejsca zamieszkania członków rodziny informacji o jej unieważnieniu. Jednakże w przypadku gdy to zaświadczenie jest wydane przez instytucję niemiecką, francuską, włoską lub portugalską, jest ono ważne przez okres roku od daty jej wydania i musi być przedłużane co roku.

2. Przy składaniu wniosku o udzielenie świadczeń rzeczowych, członkowie rodziny przedstawiają instytucji miejsca ich zamieszkania zaświadczenie, określone w ust. 1, jeżeli ustawodawstwo stosowane przez tę instytucję przewiduje, że do wniosku powinien być dołączony dowód posiadania prawa do emerytury lub renty.

3. Instytucja miejsca zamieszkania emeryta lub rencisty informuje instytucję miejsca zamieszkania członków rodziny o zawieszeniu lub wstrzymaniu emerytury lub renty i o każdej zmianie zamieszkania emeryta lub rencisty. Instytucja miejsca zamieszkania członków rodziny może w każdej chwili zażądać od instytucji miejsca zamieszkania emeryta lub rencisty informacji dotyczących uprawnień do świadczeń rzeczowych.

4. Członkowie rodziny informują instytucję miejsca zamieszkania o każdej zmianie ich sytuacji, która może wpłynąć na zmianę prawa do świadczeń rzeczowych, w szczególności o każdej zmianie miejsca zamieszkania.

Wykonywanie art. 31 rozporządzenia

Artykuł 31

Świadczenia rzeczowe dla emerytów lub rencistów i członków ich rodzin w przypadku ich pobytu w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym zamieszkują

1. Aby otrzymać świadczenia rzeczowe zgodnie z art. 31 rozporządzenia, emeryt lub rencista przedstawia instytucji miejsca pobytu zaświadczenie potwierdzające jego uprawnienia do wyżej wymienionych świadczeń. To zaświadczenie, które wydawane jest przez instytucję miejsca zamieszkania emeryta lub rencisty, o ile to możliwe przed jego wyjazdem z terytorium Państwa Członkowskiego, na którym zamieszkuje, zawiera zwłaszcza, w odpowiednim przypadku, maksymalny okres prawa do świadczeń rzeczowych, tak jak jest to przewidziane w ustawodawstwie tego Państwa Członkowskiego. Jeżeli emeryt lub rencista nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja miejsca pobytu zwraca się o nie do instytucji miejsca zamieszkania.

2. Przepisy art. 17 ust. 6, 7 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosowane są odpowiednio. W tym przypadku instytucja miejsca zamieszkania emeryta lub rencisty uważana jest za właściwą instytucję.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do udzielania świadczeń rzeczowych członkom rodziny, objętych przepisami art. 31 rozporządzenia.

Wykonywanie art. 35 ust. 1 rozporządzenia

Artykuł 32

Instytucje, do których mogą się zwracać pracownicy kopalń i przedsiębiorstw podobnych i członkowie ich rodzin w przypadku pobytu lub zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo

1. W przypadkach określonych w art. 35 ust. 1 rozporządzenia i o ile w państwie pobytu lub zamieszkania świadczenia przewidziane w systemie ubezpieczeń na wypadek choroby lub macierzyństwa, którym podlegają robotnicy zatrudnieni w przemyśle stalowym są równoznaczne ze świadczeniami przewidzianymi w specjalnych systemach dla pracowników kopalń i przedsiębiorstw podobnych, pracownicy tej kategorii jak również członkowie ich rodzin mogą zwracać się do najbliższej instytucji na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przebywają lub zamieszkują, określonej w załączniku 3 rozporządzenia wykonawczego, nawet jeżeli jest ona instytucją systemu obejmującego robotników przemysłu stalowego, która jest zobowiązana do udzielania tych świadczeń.

2. W przypadku, gdy świadczenia przewidziane w specjalnym systemie dla pracowników kopalń i przedsiębiorstw podobnych są bardziej korzystne, pracownicy ci i członkowie ich rodzin mają możliwość zwracania się bądź do instytucji zobowiązanej do stosowania tego systemu, bądź do najbliższej instytucji na terytorium Państwa Członkowskiego, na którym przebywają lub zamieszkują, stosującej system dla robotników przemysłu stalowego. W tym ostatnim przypadku ta instytucja zwraca uwagę zainteresowanego na fakt, że zwracając się do instytucji zobowiązanej do stosowania wyżej wymienionego systemu specjalnego otrzyma korzystniejsze świadczenie, musi ona również wskazać nazwę i adres tej instytucji.

Wykonywanie art. 35 ust. 2 rozporządzenia

Artykuł 32a

Szczególne systemy obejmujące niektóre osoby prowadzące działalność na własny rachunek

Załącznik 11 wymienia system lub systemy określone w art. 35 ust. 4 rozporządzenia.

Wykonywanie art. 35 ust. 4 rozporządzenia

Artykuł 33

Uwzględnianie okresów, w których świadczenia były udzielane przez instytucję innego Państwa Członkowskiego

Do celów wykonania przepisów art. 35 ust. 4 rozporządzenia instytucja Państwa Członkowskiego, do której wystąpiono o udzielenie świadczenia może wystąpić do instytucji innego Państwa Członkowskiego z prośbą o informację dotyczącą okresu, przez jaki ta ostatnia instytucja udzielała już świadczenia dotyczącego tego samego przypadku choroby lub macierzyństwa.

Zwrot przez instytucję właściwą Państwa Członkowskiego kosztów poniesionych w trakcie pobytu w innym Państwie Członkowskim

Artykuł 34 (12)

1. Jeżeli formalności przewidzianych w art. 20 ust. 1 i 4 oraz w art. 21, 23 i 31 rozporządzenia wykonawczego nie można było dopełnić w trakcie pobytu na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż Państwo właściwe, instytucja właściwa zwraca, na wniosek pracownika najemnego lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek poniesione koszty, zgodnie ze stawkami stosowanymi przez instytucję miejsca pobytu.

2. Instytucja miejsca pobytu udziela instytucji właściwej, na jej wniosek, niezbędnych informacji dotyczących tych stawek.

Jeżeli instytucja miejsca pobytu i właściwa instytucja związane są umową, przewidującą bądź rezygnację z jakichkolwiek zwrotów, bądź zwrot zryczałtowany dotyczący świadczeń udzielonych zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. a) (i) i art. 31 rozporządzenia, instytucja miejsca pobytu przekazuje ponadto właściwej instytucji kwoty, którą należy zwrócić zainteresowanemu zgodnie z przepisami ust. 1.

3. W przypadku, gdy chodzi o poważne kwoty, właściwa instytucja może wypłacić zainteresowanemu właściwą zaliczkę, gdy zwróci się on do niej z wnioskiem o zwrot.

4. Nie naruszając ust. 1, 2 i 3, właściwa instytucja może przystąpić do zwrotu poniesionych kosztów, według stosowanych przez nią stawek zwrotu, pod warunkiem, że te stawki pozwalają na zwrot, że kwota tych kosztów nie przekracza kwoty określonej przez Komisję Administracyjną i że pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub emeryt lub rencista wyraził zgodę na zastosowanie wobec niego tego przepisu. W żadnym przypadku kwota zwrotu nie może przekroczyć kwoty poniesionych wydatków.

5. Jeżeli ustawodawstwo Państwa Członkowskiego pobytu nie przewiduje stawek zwrotu, właściwa instytucja może dokonać zwrotu przewidzianego w ust. 4 bez konieczności uzyskania zgody zainteresowanego.

ROZDZIAŁ 3

INWALIDZTWO, STAROŚĆ I ŚMIERĆ (EMERYTURY I RENTY)

Składanie i rozpatrywanie wniosków o świadczenia

Artykuł 35 (11)

Wnioski o przyznanie świadczeń z tytułu inwalidztwa w przypadku, gdy pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegała wyłącznie ustawodawstwom określonym w załączniku IV część A rozporządzenia, jak również w przypadkach określonych w art. 40 ust. 2 rozporządzenia

1. Aby skorzystać ze świadczeń zgodnie z art. 37, 38 i 39 rozporządzenia, łącznie z przypadkami określonymi w art. 40 ust. 2, w art. 41 ust. 1 i w art. 42 ust. 2 rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek zobowiązany jest wystąpić z wnioskiem bądź do instytucji Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał w chwili, gdy nastąpiła niezdolność do pracy, po której wystąpiło inwalidztwo lub pogłębienie stanu inwalidztwa, bądź do instytucji miejsca zamieszkania, która przekazuje wniosek do pierwszej instytucji wskazując datę złożenia tego wniosku, data ta jest uznana jako data złożenia wniosku do pierwszej instytucji. Jednakże jeżeli świadczenia rzeczowe zostały przyznane z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, data wygaśnięcia okresu udzielania tych świadczeń rzeczowych musi być, w odpowiednim przypadku, uznana jako data złożenia wniosku o emeryturę.

2. W przypadku określonym w art. 41 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, instytucja, w której pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek był ostatnio ubezpieczony informuje o wysokości kwoty i dacie wypłaty należnych świadczeń zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem instytucję początkowo zobowiązaną do świadczeń. Począwszy od tej daty, świadczenia należne przed pogłębieniem stanu inwalidztwa zostają zniesione lub zmniejszone do wysokości dodatku określonego w art. 41 ust. 1 rozporządzenia.

3. W przypadku określonym w art. 41 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nie stosuje się przepisów ust. 2. W tym przypadku instytucja, w której pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek była ostatnio ubezpieczona zwraca się do instytucji niderlandzkiej z prośbą o podanie kwoty należnej od tej instytucji.

Artykuł 36

Wnioski o świadczenia z tytułu starości, dla osób pozostałych przy życiu (z wyjątkiem świadczeń dla sierot) oraz świadczenia z tytułu inwalidztwa w przypadkach nieuwzględnionych w art. 35 rozporządzenia wykonawczego

1. Aby skorzystać ze świadczeń zgodnie z art. 40-51 rozporządzenia, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 35 rozporządzenia wykonawczego, zainteresowany składa wniosek do instytucji miejsca zamieszkania, zgodnie z zasadami przewidzianymi w ustawodawstwie stosowanym przez tę instytucję. Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek nie była objęta tym ustawodawstwem, instytucja miejsca zamieszkania przekazuje ten wniosek do instytucji w Państwie Członkowskim, którego ustawodawstwu zainteresowany podlegał ostatnio, wskazując datę złożenia wniosku. Data ta jest traktowana jako data złożenia wniosku do tej ostatniej instytucji.

2. Jeżeli ubiegający się zamieszkuje na terytorium Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek nie podlegali, może złożyć wniosek do instytucji Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegała ostatnio.

3. Jeżeli wnioskodawca zamieszkuje na terytorium państwa, które nie jest Państwem Członkowskim, wnosi on wniosek do instytucji właściwej tego Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik ostatnio podlegał.

W przypadku, gdy wnioskodawca składa wniosek do instytucji Państwa Członkowskiego, którego jest obywatelem, instytucja ta przekazuje wniosek instytucji właściwej.

4. Wniosek o świadczenia złożony do instytucji Państwa Członkowskiego pociąga za sobą automatycznie jednoczesne ustalenie wysokości świadczeń na podstawie ustawodawstwa wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich, których warunki ubiegający się spełnia, chyba że, zgodnie z art. 44 ust. 2 rozporządzenia, ubiegający się wnosi o odroczenie ustalenia prawa do świadczeń z tytułu starości, które nabyłby zgodnie z ustawodawstwem jednego lub więcej Państw Członkowskich.

Artykuł 37

Dokumenty i informacje, które należy dołączyć do wniosku o świadczenia, określonych w art. 36 rozporządzenia wykonawczego

Złożenie wniosku określonego w art. 36 rozporządzenia wykonawczego podlega następującym zasadom:

- a) wniosek, do którego należy dołączyć wymagane dokumenty dowodowe, musi być sporządzony na formularzu przewidzianym przez ustawodawstwo:
 - i) Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje wnioskodawca, w przypadku określonym w art. 36 ust. 1;
 - ii) Państwa Członkowskiego, któremu pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek ostatnio podlegali, w przypadkach określonych w art. 36 ust. 2 i 3;
- b) zgodność informacji podanych przez wnioskodawcę musi wynikać z dokumentów urzędowych załączonych do wniosku lub potwierdzonych przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zainteresowany zamieszkuje;
- c) wnioskodawca musi wskazać, w możliwym zakresie, instytucję lub instytucje właściwe ds. ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa, starości lub śmierci (emerytury i renty) każdego Państwa Członkowskiego, w którym pracownik był ubezpieczony, lub, jeżeli chodzi o pracownika, pracodawcę lub pracodawców, którzy go zatrudniali na terytorium Państwa Członkowskiego, przedstawiając świadectwa pracy, które mogą być w jego posiadaniu;
- d) wnioskodawca który, zgodnie z przepisami art. 44 ust. 2 występuje o ustalenie wysokości świadczeń z tytułu starości, które nabyłby na podstawie ustawodawstwa jednego lub więcej Państw Członkowskich, musi wskazać, na podstawie którego ustawodawstwa ubiega się o te świadczenia.

Artykuł 38

Zaświadczenie dotyczące członków rodziny, których należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości świadczenia

1. Aby otrzymać świadczenia zgodnie z art. 39 ust. 4 lub art. 47 ust. 3 rozporządzenia, ubiegający się przedstawia zaświadczenie dotyczące członków rodziny, z wyjątkiem dzieci, zamieszkujących na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do ustalenia świadczenia.

Zaświadczenie to jest wydawane przez instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby miejsca zamieszkania członków rodziny lub przez inną instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują. Przepisy art. 25 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

2. Zamiast zaświadczenia przewidzianego w akapicie pierwszym, instytucja zobowiązana do ustalenia wysokości świadczeń może zażądać od wnioskodawcy aktualnych aktów stanu cywilnego odnoszących się do członków jego rodziny, z wyjątkiem dzieci, którzy mają miejsce zamieszkania na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż to, w którym znajduje się wymieniona instytucja.

3. W przypadku określonym w ust. 1, jeżeli ustawodawstwo stosowane przez daną instytucję wymaga zamieszkiwania członków rodziny we wspólnym gospodarstwie domowym z wnioskodawcą, fakt, że niespełniający tego warunku członkowie rodziny znajdują się głównie na utrzymaniu wnioskodawcy, musi być stwierdzony na podstawie dokumentów wykazujących regularne przekazywanie części zarobków.

Artykuł 39 (11)

Rozpatrywanie wniosków o świadczenia z tytułu inwalidztwa w przypadku, gdy pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegali wyłącznie ustawodawstwu wymienionym w załączniku IV część A rozporządzenia

1. Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek składa wniosek o przyznanie świadczenia z tytułu inwalidztwa i jeżeli instytucja stwierdza, że przepisy art. 37 ust. 1 rozporządzenia stosuje się, zwraca się ona, w miarę potrzeby, do instytucji w której zainteresowany był ostatnio ubezpieczony w celu uzyskania zaświadczenia potwierdzającego okresy ubezpieczenia, ukończone przez niego w czasie, kiedy był objęty ustawodawstwem stosowanym przez tę ostatnią instytucję.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli niezbędne jest uwzględnienie okresów ubezpieczenia ukończonych uprzednio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, w celu spełnienia wymagań określonych w ustawodawstwie Państwa właściwego.

3. W przypadku określonym w art. 39 ust. 3 rozporządzenia instytucja, która rozpatrywała dokumenty zainteresowanego, przekazuje te dokumenty instytucji, w której był on ostatnio ubezpieczony.

4. Przepisów art. 41-50 rozporządzenia wykonawczego nie stosuje się do rozpatrywania wniosków określonych w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 40

Określenie stopnia inwalidztwa

W celu określenia stopnia inwalidztwa instytucja Państwa Członkowskiego uwzględnia dokumenty i opinie lekarskie, jak również informacje administracyjne zebrane przez instytucje innych Państw Członkowskich. Jednakże każda instytucja ma możliwość zlecenia badania lekarskiego ubiegającego się przez wybranego przez nią lekarza, z wyjątkiem przypadków, w których stosuje się przepisy art. 40 ust. 4 rozporządzenia.

Rozpatrywanie wniosków o przyznanie świadczeń z tytułu inwalidztwa, starości i dla osób pozostałych przy życiu w przypadkach określonych w art. 36 rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 41

Określenie instytucji rozpatrującej

1. Wnioski o świadczenia rozpatrywane są przez instytucję, do której są skierowane lub przekazane zgodnie z przepisami art. 36 rozporządzenia wykonawczego. Instytucja ta jest określana jako "instytucja rozpatrująca".

2. Instytucja rozpatrująca przekazuje natychmiast wszystkim zainteresowanym instytucjom, używając opracowanego w tym celu specjalnego formularza wnioski o przyznanie świadczeń, tak aby mogły być one rozpatrywane jednocześnie i niezwłocznie przez te instytucje.

Artykuł 42

Formularze obowiązujące przy rozpatrywaniu wniosków o świadczenia

1. Przy rozpatrywaniu wniosku o świadczenie instytucja rozpatrująca posługuje się formularzem zawierającym w szczególności zestawienie okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonych przez pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek w czasie podlegania ustawodawstwu wszystkich odnośnych Państw Członkowskich.

2. Przekazanie tych formularzy instytucji innego Państwa Członkowskiego zastępuje przekazanie dokumentów dowodowych.

Artykuł 43

Procedura postępowania danych instytucji przy rozpatrywaniu wniosków

1. Instytucja rozpatrująca wpisuje do formularza określonego w art. 42 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem i przekazuje jeden egzemplarz formularza instytucji właściwej ds. ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa, starości lub śmierci (emerytury i renty) każdego Państwa Członkowskiego, w której pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek byli ubezpieczeni, załączając, w odpowiednim przypadku, świadectwa pracy przedstawione przez wnioskodawcę.

2. Jeżeli jest tylko jedna inna zainteresowana instytucja, wypełnia ona wymieniony formularz wskazując:

- a) okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem;
- b) wysokość świadczenia, o które wnioskodawca mógłby się ubiegać za te okresy ubezpieczenia lub zamieszkania;

c) teoretyczną i rzeczywistą wysokość świadczeń obliczoną zgodnie z przepisami art. 46 ust. 2 rozporządzenia.

Tak wypełniony formularz zostaje zwrócony instytucji rozpatrującej.

Jeżeli prawo do świadczeń nabywa się przy uwzględnieniu jedynie okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonych zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez instytucję drugiego Państwa Członkowskiego i jeżeli wysokość świadczenia odpowiadającego tym okresom może zostać niezwłocznie ustalona, podczas gdy ustalenie wysokości określonej w lit. c) wymaga znacznie dłuższego czasu, formularz zostaje zwrócony instytucji rozpatrującej wraz z informacjami, określonymi w lit. a) i b); wskazówki określone w lit. c) są przekazywane instytucji rozpatrującej natychmiast po ich zebraniu.

3. Jeżeli są dwie lub więcej instytucji zainteresowanych, każda z instytucji wypełnia wymieniony formularz poprzez podanie okresów ubezpieczenia lub zamieszkania ukończonych zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem i zwraca go instytucji rozpatrującej.

Jeżeli prawo do świadczeń uzyskuje się przy uwzględnieniu jedynie okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonych zgodnie z ustawodawstwem stosowanym przez jedną lub więcej instytucji i jeżeli wysokość świadczenia odpowiadającego tym okresom może zostać ustalona niezwłocznie, podaje się ją do wiadomości instytucji rozpatrującej jednocześnie z informacją o okresach ubezpieczenia lub zamieszkania; jeżeli ustalenie wysokości świadczenia wymaga pewnego czasu, podaje się ją instytucji rozpatrującej z chwilą ustalenia.

Po otrzymaniu wszystkich formularzy zawierających informacje o okresach ubezpieczenia lub zamieszkania oraz, w odpowiednim przypadku, o kwocie lub kwotach należnych zgodnie z ustawodawstwem jednego lub więcej zainteresowanych Państw Członkowskich, instytucja rozpatrująca przekazuje jeden egzemplarz tak wypełnionego formularza każdej z zainteresowanych instytucji, które podają w nim wysokość teoretyczną i rzeczywistą świadczeń obliczoną zgodnie z przepisami art. 46 ust. 2 rozporządzenia, a następnie zwracają formularz instytucji rozpatrującej.

4. Z chwilą, gdy instytucja rozpatrująca stwierdza, po otrzymaniu informacji określonych w ust. 2 lub 3, że należy zastosować przepisy art. 40 ust. 2 lub art. 48 ust. 2 lub 3 rozporządzenia, powiadamia o tym inne zainteresowane instytucje.

5. W przypadku przewidzianym w art. 37 lit. d) rozporządzenia wykonawczego, instytucje Państw Członkowskich, których ustawodawstwu wnioskodawca podlegał, ale zwrócił się o odroczenie ustalenia świadczeń, wykazują jedynie w formularzu przewidzianym w przepisach art. 42 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone przez wnioskodawcę zgodnie z stosowanym przez nie ustawodawstwem.

Artykuł 44

Instytucja uprawniona do podejmowania decyzji o stopniu inwalidztwa

1. Instytucja rozpatrująca jest jedyną instytucją uprawnioną do podjęcia decyzji, określonej w art. 40 ust. 4 rozporządzenia co do stopnia inwalidztwa ubiegającego się, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3. Podejmuje ona tę decyzję, jak tylko jest w stanie stwierdzić, czy warunki przyznania świadczenia określone przez stosowane przez nią ustawodawstwo są spełnione, z uwzględnieniem, o ile jest to konieczne, przepisów art. 45 rozporządzenia. Informuje ona niezwłocznie o tej decyzji inne zaangażowane instytucje.

2. Jeżeli, z uwzględnieniem przepisów art. 45 rozporządzenia, warunki przyznania świadczenia inne niż te dotyczące stopnia inwalidztwa, określone przez stosowane przez nią ustawodawstwo nie są spełnione, instytucja rozpatrująca informuje o tym niezwłocznie instytucję właściwą w sprawach inwalidztwa tego Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegali ostatnio. Ta instytucja jest uprawniona do podjęcia decyzji dotyczącej stopnia inwalidztwa ubiegającego się, jeżeli warunki przyznania prawa określone stosowanym przez nią ustawodawstwem są spełnione; informuje o tej decyzji niezwłocznie inne zainteresowane instytucje.

3. W razie konieczności, należy zwrócić się na takich samych warunkach do instytucji Państwa Członkowskiego właściwej w odniesieniu do inwalidztwa, którego ustawodawstwu pracownik najemny lub osoba pracująca na własny rachunek podlegali po raz pierwszy.

Artykuł 45

Tymczasowa lub zaliczkowa wypłata świadczeń

1. Wypłaty świadczeń tymczasowych oraz zaliczkowe wypłaty świadczeń jeżeli instytucja rozpatrująca stwierdza, że wnioskodawca jest uprawniony do świadczeń na mocy stosowanego przez nią ustawodawstwa i że nie zachodzi potrzeba uwzględnienia okresów ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończonych zgodnie z ustawodawstwem innych Państw Członkowskich, wypłaca ona niezwłocznie świadczenia tymczasowe.

2. Jeżeli wnioskodawca nie jest uprawniony do świadczeń na podstawie ust. 1, ale gdy, jak wynika z informacji udzielonych instytucji rozpatrującej zgodnie z art. 43 ust. 2 lub 3 rozporządzenia wykonawczego, uprawnienie do świadczeń przysługuje na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego, uwzględniając jedynie okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie z tym ustawodawstwem, instytucja stosująca to ustawodawstwo wypłaca świadczenia tymczasowe, z chwilą, gdy instytucja rozpatrująca powiadomi ją o ciążyącym na niej obowiązku.

3. Jeżeli w przypadku określonym w ust. 2, prawo do świadczeń przysługuje zgodnie z ustawodawstwem kilku Państw Członkowskich, uwzględniając jedynie okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone zgodnie z ustawodawstwem każdego z tych państw, obowiązek wypłaty świadczeń tymczasowych spoczywa na instytucji, która pierwsza poinformowała instytucję rozpatrującą o istnieniu tego prawa; powiadomienie innych instytucji zainteresowanych jest powinnością instytucji rozpatrującej.

4. Instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń na podstawie ust. 1, 2 lub 3, powiadamia o tym niezwłocznie wnioskodawcę, zwracając wyraźnie uwagę na tymczasowy charakter tej decyzji, która nie podlega odwołaniu.

5. Jeżeli wnioskodawcy nie można wypłacić żadnego świadczenia tymczasowego na podstawie ust. 1, 2 lub 3, ale jeżeli, jak wynika z otrzymanych informacji, jest uprawniony na podstawie art. 46 ust. 2 rozporządzenia, instytucja rozpatrująca wypłaca odpowiednią zaliczkę podlegającą zwrotowi, której kwota jest możliwie najbliższa tej, która zostanie prawdopodobnie ustalona zgodnie z art. 46 ust. 2 rozporządzenia.

6. Dwa Państwa Członkowskie lub właściwe władze tych Państw Członkowskich mogą ustalić inne zasady wypłaty tymczasowych świadczeń w przypadkach, gdy instytucje tych Państw Członkowskich są jedynymi zaangażowanymi. O umowach zawartych w tej sprawie powiadamia się Komisję Administracyjną.

Artykuł 46 (11)

Kwoty należne z tytułu okresów ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, które uwzględnia się zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego

Przy ustalaniu wysokości kwoty teoretycznej oraz rzeczywistej świadczenia zgodnie z przepisami art. 46 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia, stosuje się zasady przewidziane w art. 15 ust. 1 lit. b), c) i d) rozporządzenia wykonawczego.

Należna kwota rzeczywista, obliczona zgodnie z art. 46 ust. 1 rozporządzenia, jest podwyższona o kwotę odpowiadającą okresom ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, które nie zostały uwzględnione zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego. Podwyżka ta naliczona jest zgodnie z przepisami ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, któremu podlegał zainteresowany w czasie, gdy zostały ukończone okresy ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego.

Porównań określonych w art. 46 ust. 3 rozporządzenia dokonuje się z uwzględnieniem wyżej wymienionej podwyżki.

Artykuł 47 (11)

Ustalanie wysokości kwot odpowiadających okresom ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego

Instytucja każdego Państwa Członkowskiego ustala, zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem, wysokość kwoty odpowiadającej okresom ubezpieczenia dobrowolnego lub fakultatywnego kontynuowanego, które, zgodnie z art. 46a ust. 3 lit. c) rozporządzenia, nie podlegają klauzuli zniesienia, zmniejszenia lub zawieszenia w innym Państwie Członkowskim.

Artykuł 48 (11)

Zawiadomienie wnioskodawcy o decyzji instytucji

1. Ostateczne decyzje podjęte przez wszystkie zaangażowane instytucje przekazywane są instytucji rozpatrującej. Każda z tych decyzji określa zasady i terminy odwoływania się od niej zgodnie z danym ustawodawstwem. Po otrzymaniu tych wszystkich decyzji instytucja rozpatrująca informuje o nich wnioskodawcę w jego języku za pomocą deklaracji podsumowującej, do której załączone są wyżej wymienione decyzje. Termin odwołania biegnie od daty otrzymania przez wnioskodawcę deklaracji podsumowującej.

2. Wysyłając wnioskodawcy rozliczenie podsumowujące wymienione w ust. 1, instytucja rozpatrująca przesyła jednocześnie jego kopie każdej z zainteresowanych instytucji, załączając kopie decyzji innych instytucji.

Artykuł 49 (11)

Ponowne ustalanie wysokości świadczeń

1. Do celów wykonania art. 43 ust. 3 i 4, art. 49 ust. 2 i 3 i art. 51 ust. 2 rozporządzenia, przepisy art. 45 rozporządzenia wykonawczego stosuje się *mutatis mutandis*.

2. W przypadku ponownego ustalenia wysokości uchylenia lub zawieszenia świadczenia, instytucja, która podjęła tę decyzję, zawiadamia o niej niezwłocznie zainteresowanego i wszystkie instytucje, wobec których zainteresowany jest uprawniony, jeżeli jest taka potrzeba, za pośrednictwem instytucji rozpatrującej. Decyzja musi określać podstawy i termin odwołania przewidziane danym ustawodawstwem. Bieg terminu odwołania zaczyna się od daty otrzymania tej decyzji przez zainteresowanego.

Artykuł 50

Środki w celu przyspieszenia przyznania świadczeń

1.
 - a)
 - i) Jeżeli pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek, będący obywatelem Państwa Członkowskiego, podlegali ustawodawstwu innego Państwa Członkowskiego, instytucja właściwa w zakresie przyznawania emerytur i rent tego ostatniego Państwa Członkowskiego przekazuje, przy użyciu wszelkich środków, jakimi dysponuje w chwili rejestracji zainteresowanego, organowi wskazanemu przez właściwą władzę tego Państwa Członkowskiego (państwa zatrudnienia), wszelkie informacje dotyczące tożsamości zainteresowanego, datę rozpoczęcia pracy oraz nazwę instytucji właściwej i nadanego przez nią numeru rejestracyjnego.
 - ii) Ponadto, instytucja właściwa wymieniona w (i), podaje do wiadomości, w razie możliwości, organowi wskazanemu zgodnie z przepisami określonymi (i), wszystkie inne informacje mogące ułatwić i przyspieszyć dalsze przyznawanie emerytur.
 - iii) Informacje te są przekazywane, w sposób ustalony przez Komisję Administracyjną, organowi wskazanemu przez właściwą władzę zainteresowanego Państwa Członkowskiego.
 - iv) W celu stosowania przepisów (i), (ii), i (iii), bezpaństwowców i uchodźców uważa się za obywateli Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegali w pierwszej kolejności.
 - b) Na wniosek zainteresowanego lub instytucji, w której jest w danej chwili ubezpieczony, zainteresowane instytucje odtwarzają przebieg jego ubezpieczenia, najpóźniej od daty poprzedzającej o rok datę, kiedy osiągnie wiek uprawniający do nabycia prawa do emerytury.
2. Komisja Administracyjna określa sposoby wykonania przepisów ust. 1.

Kontrola administracyjna i badania lekarskie

Artykuł 51

1. Jeżeli korzystający w szczególności:

- a) ze świadczeń z tytułu inwalidztwa;
- b) ze świadczeń z tytułu starości, przyznawanych w przypadku niezdolności do pracy;
- c) ze świadczeń z tytułu starości przyznawanych starszym;

- d) ze świadczeń z tytułu starości przyznawanych w przypadku zaprzestania działalności zawodowej lub handlowej;
- e) ze świadczeń dla osób pozostałych przy życiu, przyznawanych w przypadku inwalidztwa lub niezdolności do pracy;
- f) ze świadczeń przyznawanych pod warunkiem, że środki uprawnionego nie przekraczają ustalonej wysokości,

przebywa lub zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń, to kontroli administracyjnej i lekarskiej dokonuje, na wniosek tej instytucji, instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania uprawnionego, zgodnie z warunkami przewidzianymi przez ustawodawstwo stosowane przez tę ostatnią instytucję. Jednakże instytucja zobowiązana do wypłaty świadczenia zachowuje prawo do przeprowadzenia badania beneficjenta przez wybranego przez nią lekarza.

2. W przypadku stwierdzenia, że beneficjent określony w ust. 1 jest pracownikiem najemnym lub osobą pracującą na własny rachunek lub że posiada środki, przekraczające określoną wysokość, a jednocześnie pobiera te świadczenia, instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania wysyła sprawozdanie do instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczenia, która wystąpiła z wnioskiem o kontrolę. Sprawozdanie to wskazuje w szczególności rodzaj zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek wykonywanej przez zainteresowanego, wysokość zarobków lub środków, którymi on dysponował w trakcie ostatniego kwartału, zwykle zarobki osiągnięte w tym samym regionie przez pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek tej kategorii zawodowej, do której należał zainteresowany w zawodzie wykonywanym przed wystąpieniem inwalidztwa lub w trakcie okresu referencyjnego określonego przez instytucję zobowiązaną do wypłaty świadczenia, jak również, o ile jest taka potrzeba, opinię lekarską dotyczącą stanu zdrowia zainteresowanego.

Artykuł 52

Jeżeli po zawieszeniu wypłacania świadczeń, z których korzystał zainteresowany, odzyskuje on prawo do świadczeń, w okresie kiedy zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego niż państwo właściwe, zainteresowane instytucje wymieniają między sobą informacje użyteczne w celu wznowienia wypłaty wymienionych świadczeń.

Wypłata świadczeń

Artykuł 53

Sposoby wypłaty świadczeń

1. Jeżeli instytucja Państwa Członkowskiego, zobowiązana do wypłacania świadczeń, nie wypłaca ich bezpośrednio uprawnionym, którzy zamieszkują na terytorium innego Państwa Członkowskiego, wypłaty dokonuje, na wniosek instytucji zobowiązanej, instytucja łącznikowa tego ostatniego Państwa Członkowskiego lub instytucja miejsca zamieszkania uprawnionych, na warunkach przewidzianych w art. 54-58 rozporządzenia wykonawczego; jeżeli instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń wypłaca je bezpośrednio tym uprawnionym, powiadamia ona o tym instytucję miejsca zamieszkania. Sposoby wypłaty stosowane przez instytucje Państw Członkowskich są określone w załączniku 6.

2. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić stosowanie innych procedur wypłaty świadczeń, w przypadku, gdy jedynymi zainteresowanymi instytucjami są właściwe instytucje tych państw. O umowach, które będą zawarte w tej sprawie powiadamia się Komisję Administracyjną.

3. Postanowienia umów dotyczących wypłaty świadczeń, obowiązujących w dniu poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia, są nadal stosowane, jeżeli są wymienione w załączniku 5.

Artykuł 54

Zawiadamianie organu płatnika o zestawieniu płatności

Instytucja zobowiązana do wypłacania świadczeń przekazuje instytucji łącznikowej Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje uprawniony, lub instytucji miejsca zamieszkania,

zwanych "organami płatnikami" zestawienie płatności, które musi dotrzeć do tego organu najpóźniej na dwadzieścia dni przed terminem płatności świadczenia.

Artykuł 55

Płatność należnych kwot na konto organu płatnika

1. Dziesięć dni przed datą wypłaty świadczenia instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń przekazuje w walucie Państwa Członkowskiego, na którego terytorium się znajduje, kwotę niezbędną do wypłaty świadczeń znajdujących się w zestawieniu określonym w art. 54 rozporządzenia wykonawczego. Płatność dokonywana jest z konta w banku krajowym lub w innym banku Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń, na konto w banku krajowym lub w innym banku Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się organ płatnik, na rzecz tego organu. Wypłata powoduje zwolnienie z wszelkich zobowiązań. Instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń informuje jednocześnie organ płatnik o dokonaniu płatności.

2. Bank, na którego konto dokonano wpłaty, zapisuje na rachunek instytucji wypłacającej świadczenia równowartość wpłaty w walucie Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ten organ się znajduje.

3. Nazwy i siedziby banków określonych w ust. 1 wymienione są w załączniku 7.

Artykuł 56

Wypłata osobom uprawnionym należnych świadczeń przez organ będący płatnikiem

1. Należne płatności znajdujące się w zestawieniu, określonym w art. 54 rozporządzenia wykonawczego wypłacane są beneficjentowi przez organ będący płatnikiem w imieniu instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń. Wypłaty te są dokonywane zgodnie z procedurami przewidzianymi ustawodawstwem stosowanymi przez organ będący płatnikiem.

2. Tak szybko, jak tylko organ będący płatnikiem lub jakikolwiek inny organ przez niego wyznaczony podejmie wiadomość o zawieszeniu lub wstrzymaniu świadczenia, wstrzymuje wszelkie płatności. Podobnie dzieje się w przypadku przeniesienia miejsca zamieszkania beneficjenta na terytorium innego państwa.

3. Organ będący płatnikiem powiadamia instytucję zobowiązaną do wypłaty świadczeń o wszelkich powodach wstrzymania wypłat. W przypadku śmierci beneficjenta lub jego małżonka, lub w przypadku ponownego zawarcia związku małżeńskiego przez wdowę lub wdowca, organ będący płatnikiem informuje tę instytucję o jego dacie.

Artykuł 57

Kontrola rachunków płatności określonych w art. 56 rozporządzenia wykonawczego

1. Rachunki płatności określone w art. 56 rozporządzenia wykonawczego są sprawdzane na koniec każdego okresu wypłat w celu określenia kwot rzeczywiście wypłaconych przez organ będący płatnikiem beneficjentom lub ich uprawnionym przedstawicielom, jak również kwot niewypłaconych.

2. Całkowita kwota, wyrażona cyframi i słownie w walucie Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się instytucja zobowiązana do wypłacania świadczeń, jest poświadczona zgodnie z wypłatami dokonanyymi przez instytucję wypłacającą świadczenia oraz potwierdzona podpisem przedstawiciela tego organu.

3. Organ będący płatnikiem poręcza prawidłowość potwierdzonych wypłat.

4. Różnicę między kwotami wpłaconymi przez instytucję zobowiązaną do wypłacania świadczeń, wyrażonymi w walucie Państwa Członkowskiego, na którego terytorium ta instytucja się znajduje, a wartością wypłat wyrażoną w tej samej walucie, potwierdzonych przez instytucję wypłacającą świadczenia, zalicza się na poczet kwot, które będą wypłacone później z tego samego tytułu przez instytucję zobowiązaną do wypłaty świadczeń.

Artykuł 58

Odzyskiwanie kosztów związanych z wypłacaniem świadczeń

Instytucja wypłacająca świadczenia może odzyskiwać od uprawnionych koszty związane z wypłacaniem świadczeń, w szczególności opłaty pocztowe i bankowe, na warunkach przewidzianych przez stosowane przez tę instytucję ustawodawstwo.

Artykuł 59

Powiadomienie o przeniesieniu miejsca zamieszkania beneficjenta

Osoba uprawniona do świadczeń należnych na podstawie ustawodawstwa jednego lub kilku Państw Członkowskich, która przenosi swoje miejsce zamieszkania z jednego państwa do drugiego państwa, powiadamia o tym instytucję lub instytucje zobowiązane do wypłacania tych świadczeń oraz instytucję wypłacającą świadczenia.

ROZDZIAŁ 4

WYPADKI PRZY PRACY I CHOROBY ZAWODOWE

Wykonywanie art. 52 i 53 rozporządzenia

Artykuł 60

Świadczenia rzeczowe w przypadku zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

1. Aby korzystać ze świadczeń rzeczowych, zgodnie z art. 52 lit. a) rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przedstawia instytucji miejsca zamieszkania zaświadczenie potwierdzające jego prawa do tych świadczeń rzeczowych. Zaświadczenie to, oparte na informacjach udzielonych przez pracodawcę, w odpowiednim przypadku, jest wydawane przez właściwą instytucję. Ponadto jeżeli ustawodawstwo właściwego państwa tak stanowi, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny przedstawiają instytucji miejsca zamieszkania dowód otrzymania przez właściwą instytucję zawiadomienia o wypadku przy pracy lub chorobie zawodowej. Jeżeli zainteresowany nie przedstawi tych dokumentów, instytucja miejsca zamieszkania zwraca się o nie do właściwej instytucji, w tym czasie udziela mu świadczeń rzeczowych z ubezpieczenia na wypadek choroby, o ile spełnia warunki wymagane do otrzymywania tych świadczeń.

2. Zaświadczenie to jest ważne aż do otrzymania przez instytucję miejsca zamieszkania informacji o jego unieważnieniu. Jednakże w przypadku gdy to zaświadczenie wydane jest przez instytucję francuską, jest ono ważne przez okres jednego roku od daty wydania i musi być odnawiane co roku.

3. W przypadku, gdy zainteresowany jest pracownikiem sezonowym, zaświadczenie określone w ust. 1, zachowuje ważność przez cały okres pracy sezonowej, chyba że instytucja właściwa powiadomi w tym czasie instytucję miejsca zamieszkania o jego unieważnieniu.

4. Składając wniosek o udzielenie świadczeń rzeczowych, zainteresowany przedstawia dokumenty dowodowe wymagane dla przyznania tych świadczeń przez ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje.

5. W przypadku hospitalizacji, instytucja miejsca zamieszkania podaje do wiadomości instytucji właściwej, w terminie trzech dni od daty uzyskania tej informacji, datę przyjęcia do szpitala, prawdopodobny okres hospitalizacji i datę wyjścia ze szpitala.

6. Instytucja miejsca zamieszkania powiadamia właściwą instytucję o każdej decyzji związanej z udzieleniem świadczenia rzeczowego, którego koszty prawdopodobne i rzeczywiste przekraczają ryczałt określony i okresowo aktualizowany przez Komisję Administracyjną.

Właściwa instytucja może w ciągu piętnastu dni, licząc od wysłania tej informacji, zgłosić umotywowany sprzeciw, instytucja miejsca zamieszkania udziela świadczenia rzeczowego, jeżeli z końcem tego terminu nie otrzyma takiego sprzeciwu. Jeżeli takie świadczenie musi być udzielone w wyjątkowo nagłym przypadku, instytucja miejsca zamieszkania informuje o tym niezwłocznie właściwą instytucję.

7. Zainteresowany poinformuje instytucję miejsca zamieszkania o wszelkich zmianach jego sytuacji, które mogłyby mieć wpływ na jego uprawnienia do świadczeń rzeczowych, w szczególności przerwaniu lub zmianie pracy najemnej lub pracy na własny rachunek, lub o przeniesieniu miejsca zamieszkania lub pobytu. Właściwa instytucja informuje również instytucję miejsca zamieszkania o

ustaniu ubezpieczenia lub o wygaśnięciu uprawnień do świadczeń rzeczowych zainteresowanego. Instytucja miejsca pobytu może w każdej chwili zażądać od właściwej instytucji wszelkich informacji związanych z ubezpieczeniem lub z uprawnieniami zainteresowanego do świadczeń rzeczowych.

8. W przypadku pracowników przygranicznych, lekarstwa, bandaże, okulary, drobny sprzęt, analizy i badania laboratoryjne mogą być wydawane lub wykonywane tylko na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zostały zalecone, zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa Członkowskiego.

9. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej, inne przepisy wykonawcze.

Artykuł 61

Świadczenia pieniężne inne niż emerytury i renty w przypadku zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż właściwe Państwo

1. Aby korzystać ze świadczeń pieniężnych innych niż renty, zgodnie z art. 52 lit. b) rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek zwraca się, w terminie trzech dni od rozpoczęcia niezdolności do pracy, do instytucji miejsca zamieszkania, przedstawiając zawiadomienie o przerwaniu pracy lub, jeżeli ustawodawstwo stosowane przez tę instytucję tak przewiduje, zaświadczenie o niezdolności do pracy wydane przez prowadzącego lekarza.

2. Jeżeli lekarze prowadzący państwa zamieszkania nie wydają zaświadczeń o niezdolności do pracy, pracownik zwraca się bezpośrednio do instytucji miejsca zamieszkania w terminie określonym przez stosowane przez nią ustawodawstwo.

Instytucja ta poleca niezwłocznie, aby niezdolność do pracy została stwierdzona przez lekarza i aby wydano zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1. Zaświadczenie to, określa prawdopodobny okres niezdolności do pracy i przekazuje się je niezwłocznie instytucji właściwej.

3. W przypadku, w którym ust. 2 nie stosuje się, instytucja miejsca zamieszkania przystępuje, tak szybko, jak tylko jest to możliwe, a w każdym razie w terminie nieprzekraczającym trzech dni od daty, kiedy zwrócił się do niej zainteresowany, do badania lekarskiego wyżej wymienionego zainteresowanego tak, jakby był w niej ubezpieczony. Sprawozdanie lekarza kontrolującego, w którym podaje się w szczególności przewidywany okres niezdolności do pracy, jest przekazywany przez instytucję miejsca zamieszkania do właściwej instytucji w terminie trzech dni od daty kontroli.

4. Instytucja miejsca zamieszkania przeprowadza następnie wszelkie konieczne kontrole administracyjne i badania lekarskie zainteresowanego tak, jakby był w niej ubezpieczony. Po stwierdzeniu, że zainteresowany jest zdolny do powrotu do pracy, informuje go o tym niezwłocznie, jak również właściwą instytucję, wskazując koniec okresu niezdolności do pracy. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 6, informacja przekazana zainteresowanemu jest równoznaczna z podjęciem decyzji w imieniu właściwej instytucji.

5. Instytucja właściwa zachowuje w każdym przypadku prawo zlecenia kontrolnego badania pracownika przez wybranego przez niego lekarza.

6. Jeżeli instytucja właściwa odmawia udzielenia świadczeń pieniężnych z powodu niepodporządkowania się przez zainteresowanego formalnościom przewidzianym przez ustawodawstwo państwa zamieszkania lub jeżeli stwierdzi, że zainteresowany jest zdolny do powrotu do pracy, powiadamia go o swojej decyzji; odpis decyzji przesyła jednocześnie instytucji miejsca zamieszkania.

7. Jeżeli pracownik powraca do pracy, powiadamia o tym instytucję właściwą, jeżeli przewiduje to stosowane przez nią ustawodawstwo.

8. Właściwa instytucja wypłaca świadczenie pieniężne odpowiednimi środkami, w szczególności międzynarodowym przekazem pocztowym i powiadamia o tym instytucję miejsca zamieszkania oraz zainteresowanego. Jeżeli świadczenia pieniężne wypłacane są przez instytucję miejsca zamieszkania w imieniu właściwej instytucji, ta ostatnia informuje zainteresowanego o jego prawach i podaje instytucji miejsca zamieszkania wysokość świadczenia pieniężnego, termin, w jakim ma być ono wypłacone i maksymalny okres, na jaki zostaje przyznane, tak jak jest to przewidziane w ustawodawstwie Państwa właściwego.

9. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej, inne przepisy wykonawcze.

Wykonywanie art. 55 rozporządzenia

Artykuł 62

Świadczenia rzeczowe w przypadku pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

1. Aby korzystać ze świadczeń rzeczowych, pracownik zatrudniony w transporcie międzynarodowym, o którym mowa w art. 14 ust. 2 lit a) rozporządzenia, który podczas wykonywania swojej pracy znajduje się na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż Państwo właściwe, przedstawia, tak szybko, jak tylko jest to możliwe, instytucji miejsca pobytu specjalne zaświadczenie wydane przez pracodawcę lub jego pełnomocnika w ciągu bieżącego miesiąca kalendarzowego lub poprzednich dwóch miesięcy kalendarzowych. Zaświadczenie to podaje w szczególności datę, od kiedy zainteresowany jest zatrudniony przez wyżej wymienionego pracodawcę, jak również nazwę i siedzibę właściwej instytucji. Po przedstawieniu tego zaświadczenia przez zainteresowanego uważa się go za spełniającego warunki do przyznania świadczenia rzeczowego. Jeżeli zainteresowany nie był w stanie zwrócić się do instytucji miejsca pobytu przed otrzymaniem pomocy lekarskiej, korzysta on z tej pomocy po przedstawieniu wyżej wymienionego zaświadczenia tak, jakby był ubezpieczony przez tę instytucję.

2. Instytucja miejsca pobytu zwraca się, w terminie trzech dni, do właściwej instytucji, aby potwierdzić, czy zainteresowany spełnia warunki do przyznania mu świadczenia rzeczowego. Udziela ona tych świadczeń aż do otrzymania odpowiedzi od właściwej instytucji, ale nie dłużej niż przez okres trzydziestu dni.

3. Właściwa instytucja przekazuje odpowiedź do instytucji miejsca pobytu w terminie dziesięciu dni od daty otrzymania zapytania od tej instytucji. Jeżeli odpowiedź jest pozytywna, właściwa instytucja wskazuje, jeżeli jest taka potrzeba, maksymalny okres prawa do świadczenia rzeczowego tak, jak jest to przewidziane w stosowanym przez nią ustawodawstwie, a instytucja miejsca pobytu kontynuuje udzielanie wyżej wymienionych świadczeń.

4. Świadczenia rzeczowe, udzielane na podstawie domniemania ustanowionego w ust. 1, podlegają zwrotowi zgodnie z przepisami art. 36 ust. 1 rozporządzenia.

5. Zamiast zaświadczenia, określonego w ust. 1 pracownik najemny określony w tym ustępie, może przedstawić instytucji miejsca pobytu zaświadczenie określone w ust. 6.

6. Aby korzystać ze świadczeń rzeczowych zgodnie z art. 55 ust 1 lit. a) (i) rozporządzenia, z wyjątkiem przypadków, obejmujących domniemania określone w ust. 1, zainteresowany przedstawia instytucji miejsca pobytu zaświadczenie potwierdzające jego prawo do świadczeń rzeczowych. To zaświadczenie, wydawane przez właściwą instytucję, o ile to możliwe przed opuszczeniem przez zainteresowanego terytorium Państwa Członkowskiego, na którym zamieszkuje wskazuje, o ile jest taka potrzeba, maksymalny okres prawa do świadczenia rzeczowego, tak jak jest to przewidziane w ustawodawstwie właściwego państwa. Jeżeli zainteresowany nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja miejsca pobytu zwraca się o nie do właściwej instytucji.

7. Przepisy art. 40 ust. 5, 6 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

Artykuł 63

Świadczenia rzeczowe dla pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek w przypadku przeniesienia miejsca zamieszkania lub powrotu do państwa zamieszkania, jak również dla pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek upoważnionych do udania się do innego Państwa Członkowskiego w celu uzyskania tam leczenia

1. Aby korzystać ze świadczeń rzeczowych zgodnie z art. 55 ust. 1 lit. b) (i) rozporządzenia, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek przedstawia instytucji miejsca zamieszkania zaświadczenie potwierdzające, że jest ona upoważniona do kontynuowania korzystania z wyżej wymienionych świadczeń. To zaświadczenie, wydawane przez właściwą instytucję wskazuje zwłaszcza, jeżeli jest taka potrzeba, maksymalny okres, przez który świadczenia rzeczowe mogą być w dalszym ciągu udzielane, zgodnie z przepisami ustawodawstwa Państwa właściwego. Zaświadczenie może być wydane po wyjeździe i na wniosek zainteresowanego, o ile nie zostało wydane wcześniej z przyczyn siły wyższej.

2. Przepisy art. 60 ust. 5, 6 i 9 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku przewidzianym w przepisach art. 55 ust. 1 lit. c) (i) rozporządzenia, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do udzielania świadczeń rzeczowych.

Artykuł 64

Świadczenia pieniężne inne niż emerytury i renty w przypadku pobytu w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

W odniesieniu do świadczeń pieniężnych innych niż emerytury i renty zgodnie z art. 55 ust. 1 lit. a) (ii) rozporządzenia, przepisy art. 61 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio. Jednakże bez uszczerbku dla obowiązku przedstawienia zaświadczenia o niezdolności do pracy, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek, przebywająca na terytorium Państwa Członkowskiego, niewykonując tam działalności zawodowej lub handlowej nie ma obowiązku przedstawiania zawiadomienia o przerwaniu pracy, określonego w art. 61 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

Wykonywanie art. 52-56 rozporządzenia

Artykuł 65

Oświadczenia, wywiady i wymiana informacji między instytucjami w odniesieniu do wypadków przy pracy lub chorób zawodowych, które nastąpiły w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

1. Jeżeli wypadek przy pracy wydarzył się lub chorobę zawodową stwierdzono po raz pierwszy na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż Państwo właściwe, należy dokonać zgłoszenia wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zgodnie z ustawodawstwem właściwego Państwa, bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawnych obowiązujących na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie nastąpił wypadek lub gdzie została stwierdzona po raz pierwszy choroba zawodowa, które w takim przypadku pozostają stosowane. To zgłoszenie skierowane jest do właściwej instytucji, a jego kopia przekazywana jest do instytucji miejsca zamieszkania lub pobytu.

2. Instytucja Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wydarzył się wypadek przy pracy lub stwierdzono po raz pierwszy chorobę zawodową, przekazuje instytucji właściwej dwa egzemplarze zaświadczeń lekarskich, sporządzonych na tym terytorium oraz, na wniosek tej ostatniej instytucji, wszelkie odpowiednie informacje.

3. Jeżeli w razie wypadku, który wydarzył się w drodze do pracy lub z pracy, na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż właściwe Państwo, należy przeprowadzić wywiad na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego, może zostać wyznaczona przez właściwą instytucję osoba do przeprowadzenia dochodzenia, która informuje o tym władze tego Państwa Członkowskiego. Władze te udzielają pomocy wyżej wymienionej osobie prowadzącej wywiad, w szczególności wyznaczając osobę zobowiązaną do pomocy przy analizowaniu protokołów i innych dokumentów związanych z wypadkiem.

4. Po zakończeniu leczenia szczegółowe sprawozdanie przekazywane jest do właściwej instytucji, do którego załącza się świadectwa lekarskie dotyczące trwałych skutków wypadku lub choroby, w szczególności aktualnego stanu ofiary, jak również procesu powrotu do zdrowia lub utrwalania się obrażeń. Należne opłaty wypłacane są przez instytucję miejsca zamieszkania lub przez instytucję miejsca pobytu, w zależności od przypadku, według stawek stosowanych przez tę instytucję na rachunek właściwej instytucji.

5. Instytucja właściwa przekazuje na wniosek, do wiadomości instytucji miejsca zamieszkania lub pobytu, zależnie od przypadku, decyzję określającą datę wyleczenia lub utrwalenia zmian oraz, w odpowiednim przypadku, decyzję o przyznaniu renty.

Artykuł 66

Spory dotyczące zawodowego charakteru wypadku lub choroby

1. O ile instytucja właściwa podważa zastosowanie ustawodawstwa dotyczącego wypadków przy pracy lub chorób zawodowych w przypadku określonym w przepisach art. 52 lub w przepisach art. 55 ust. 1 rozporządzenia, powiadamia o tym niezwłocznie instytucję miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu, która udzielała świadczeń rzeczowych; świadczenia te uznawane są za świadczenia należne z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i są nadal udzielane z tego tytułu, na podstawie zaświadczeń lub świadectw określonych w przepisach art. 20 i 21 rozporządzenia wykonawczego.

2. Po podjęciu ostatecznej decyzji w tej sprawie, właściwa instytucja informuje niezwłocznie instytucję miejsca zamieszkania lub instytucję miejsca pobytu, która udzielała świadczeń rzeczowych. Instytucja ta w dalszym ciągu udziela świadczeń rzeczowych z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, o ile pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek jest do niego uprawniona w przypadku, który nie dotyczy wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W innych przypadkach świadczenia rzeczowe, z których zainteresowany korzystał z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby uznawane są za świadczenia z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Wykonywanie art. 57 rozporządzenia

Artykuł 67 (7)

Tryb postępowania w przypadku narażenia na ryzyko choroby zawodowej w różnych Państwach Członkowskich

1. W przypadku określonym w art. 57 ust. 1 rozporządzenia, zgłoszenie choroby zawodowej przekazywane jest bądź instytucji właściwej w zakresie chorób zawodowych w Państwie Członkowskim, zgodnie z ustawodawstwem którego osoba cierpiąca na chorobę ostatnio wykonywała pracę mogącą spowodować daną chorobę, bądź instytucji miejsca zamieszkania, która z kolei przekazuje zgłoszenie instytucji właściwej.

2. Jeśli instytucja właściwa określona w ust. 1, stwierdza, że praca mogąca spowodować daną chorobę zawodową była wykonywana ostatnio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, przekazuje zgłoszenie i załączone dokumenty odpowiedniej instytucji tego Państwa Członkowskiego.

3. Jeżeli instytucja Państwa Członkowskiego stwierdza, że osoba cierpiąca na chorobę, która wykonywała ostatnio, zgodnie z jego ustawodawstwem, pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową, lub osoby pozostałe przy życiu nie spełniają warunków wymaganych przez to ustawodawstwo, uwzględniając przepisy art. 57 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia, wymieniona instytucja:

- a) przekazuje niezwłocznie instytucji Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegała osoba cierpiąca na chorobę wykonująca uprzednio pracę mogącą wywołać daną chorobą zawodową, zgłoszenie wraz z wszelkimi dołączonymi dokumentami, w tym wyniki i orzeczenia lekarskie, jakich dokonała pierwsza instytucja oraz kopię decyzji, określonej w lit. b);
- b) zawiadamia jednocześnie zainteresowanego o swojej decyzji, podając w szczególności powody uzasadniające odmowę świadczeń, podstawy i terminy odwołania oraz datę przekazania akt instytucji określonej w lit. a).

4. W razie konieczności należy, stosując ten sam tryb postępowania, zwrócić się do odpowiedniej instytucji Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegała osoba cierpiąca na chorobę wykonując po raz pierwszy pracę mogącą spowodować daną chorobę zawodową.

Artykuł 68 (7)

Wymiana informacji między instytucjami w przypadku odwołania od decyzji odmownej - Wypłata zaliczki w przypadku takiego odwołania

1. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji odmownej podjętej przez instytucję Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegała osoba cierpiąca na chorobę wykonująca działalność mogącą spowodować tę chorobę zawodową, ta instytucja informuje instytucję, której zostało przekazane zgłoszenie, zgodnie z trybem przewidzianym w art. 67 ust. 3 rozporządzenia a a następnie informuje ją o ostatecznie podjętej decyzji.

2. W przypadku, gdy prawo do świadczeń zostało nabyte na podstawie ustawodawstwa stosowanego przez tę ostatnią instytucję, z uwzględnieniem przepisów art. 57 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia, instytucja ta wypłaca zaliczki, których wysokość ustala się, o ile jest taka potrzeba, po uzgodnieniu z instytucją, która podjęła decyzję, wobec której zostało złożone odwołanie. Ta ostatnia instytucja zwraca kwotę wypłaconych zaliczek jeżeli, po rozpatrzeniu odwołania, jest ona zobowiązana do udzielania tych świadczeń. Kwota ta jest odliczona od kwoty świadczeń należnych zainteresowanemu.

Artykuł 69 (7)

Podział kosztów świadczeń pieniężnych w przypadku pylicy sklerogennej

W celu wykonania art. 57 ust. 5 rozporządzenia stosuje się następujące zasady:

- a) instytucja właściwa Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo stanowi podstawę przyznawania świadczeń pieniężnych na podstawie art. 57 ust. 1 rozporządzenia, określona jako "instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych", używa formularza zawierającego w szczególności wyciąg i zestawienie zbiorcze okresów ubezpieczenia (ubezpieczenie emerytalne), ukończonych przez osobę cierpiącą na chorobę zawodową zgodnie z ustawodawstwem każdego z zainteresowanych Państw Członkowskich;
- b) instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych przekazuje wymieniony formularz wszystkim instytucjom ubezpieczeń emerytalnych Państw Członkowskich, w których osoba cierpiąca na chorobę zawodową była ubezpieczona; każda z tych instytucji wpisuje do formularza okresy ubezpieczenia (ubezpieczenie emerytalne), ukończone zgodnie z stosowanym przez nią ustawodawstwem i zwraca formularz instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń pieniężnych;
- c) instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych dokonuje rozłożenia ciężaru obsługi świadczeń między sobą i innymi zainteresowanymi instytucjami właściwymi; podział ten, wraz z uzasadnieniem, dotyczącym szczególnie wysokości przyznawanych świadczeń pieniężnych oraz procentowego rozłożenia ciężaru udzielania świadczeń, podaje do wiadomości tych instytucji, w celu uzyskania ich zgody;
- d) na koniec każdego roku kalendarzowego instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych przekazuje innym zainteresowanym instytucjom właściwym wykaz świadczeń wypłaconych w danym okresie, podając kwotę należną od każdej z nich, zgodnie z rozłożeniem ciężaru świadczeń przewidzianym w lit. c); każda z tych instytucji zwraca kwotę należną instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń pieniężnych najszybciej jak to możliwe, a najpóźniej w terminie trzech miesięcy.

Wykonywanie art. 58 ust. 3 rozporządzenia

Artykuł 70

Zaświadczenie dotyczące członków rodziny, których należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości świadczeń pieniężnych łącznie z rentami

1. Aby korzystać z przepisów art. 58 ust. 3 rozporządzenia, wnioskujący przedstawia zaświadczenie dotyczące członków rodziny mających miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się instytucja zobowiązana do udzielenia świadczeń pieniężnych.

Zaświadczenie to jest wydawane przez instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby w miejscu zamieszkania członków rodziny lub przez inną instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium oni zamieszkują. Przepisy art. 25 ust. 2 akapit drugi i trzeci rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio.

Zamiast zaświadczenia przewidzianego w akapicie pierwszym, instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych może zażądać od wnioskodawcy aktualnych aktów stanu cywilnego odnoszących się do członków rodziny, mających miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się wyżej wymieniona instytucja.

2. W przypadku określonym w ust. 1, jeżeli ustawodawstwo stosowane przez daną instytucję wymaga zamieszkiwania członków rodziny we wspólnym gospodarstwie domowym z wnioskodawcą, fakt, że niespełniający tego warunku członkowie rodziny znajdują się głównie na utrzymaniu wnioskodawcy, musi być stwierdzony na podstawie dokumentów wykazujących regularne przekazywanie części zarobków wnioskodawcy.

Wykonywanie art. 60 rozporządzenia

Artykuł 71

Pogłębienie się choroby zawodowej

1. W przypadkach określonych w art. 60 ust. 1 rozporządzenia, wnioskujący dostarcza instytucji Państwa Członkowskiego w której ubiega się o przyznanie prawa do świadczeń wszelkich informacji związanych z wcześniej przyznanymi świadczeniami z tytułu choroby zawodowej. Ta instytucja może

zwrócić się do każdej instytucji, która była wcześniej właściwa, aby otrzymać informacje, które uznaje za niezbędne.

2. W przypadku określonym w art. 60 ust. 1 lit c) rozporządzenia, właściwa instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych zawiadamia inną zainteresowaną instytucję, w celu otrzymania jej zgody, o ciąży na niej kwocie świadczeń z tytułu pogłębienia się choroby, załączając odpowiednie dowody. Na koniec każdego roku kalendarzowego, pierwsza instytucja przedstawia drugiej instytucji stan świadczeń pieniężnych wypłaconych w ciągu tego roku, wskazując kwotę obciążającą tę ostatnią instytucję, która zwraca ją najszybciej jak to możliwe, nie później niż w terminie trzech miesięcy.

3. W przypadku określonym w art. 60 ust. 2 lit. b) zdanie pierwsze rozporządzenia, instytucja zobowiązana do wypłaty świadczeń pieniężnych podaje do wiadomości zainteresowanych instytucji właściwych, w celu otrzymania ich zgody, zmiany wniesione do uprzedniego rozłożenia ciężaru obsługi tych świadczeń, załączając dokumenty uzasadniające te zmiany.

4. W przypadku określonym w art. 60 ust. 2 lit. b) zdanie drugie rozporządzenia przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Wykonywanie art. 61 ust. 5 i 6 rozporządzenia

Artykuł 72

Ocena stopnia niezdolności w przypadku wypadku przy pracy lub choroby zawodowej powstałych wcześniej lub później

1. W celu dokonania oceny stopnia niezdolności, przyznania prawa do świadczeń lub ich wysokości, w przypadkach określonych w art. 61 ust. 5 i 6 rozporządzenia, ubiegający się jest zobowiązany dostarczyć właściwej instytucji Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał w czasie, gdy zdarzył się wypadek przy pracy lub po raz pierwszy została stwierdzona choroba zawodowa, wszelkich informacji związanych z wypadkami przy pracy lub chorobami zawodowymi, których był ofiarą wcześniej lub później, kiedy podlegał ustawodawstwu jakiegokolwiek innego Państwa Członkowskiego, niezależnie od stopnia niezdolności spowodowanej wcześniejszymi lub późniejszymi przypadkami.

2. Instytucja właściwa, zgodnie ze stosowanym przez nią ustawodawstwem dotyczącym powstawania prawa do świadczeń i ustalania ich wysokości, uwzględnia stopień niezdolności spowodowanej przez wcześniejsze lub późniejsze zdarzenia.

3. Instytucja właściwa może zwrócić się do każdej instytucji uprzednio lub później właściwej, w celu uzyskania informacji uważanych przez nią za niezbędne.

Jeżeli wcześniejsza lub późniejsza niezdolność do pracy została spowodowana przez wypadek zaistniały w czasie, gdy pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek podlegali ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, które nie różnicuje przyczyn niezdolności do pracy, instytucja właściwa do spraw wcześniejszej niezdolności do pracy lub wskazana przez nią właściwa władza zainteresowanego Państwa Członkowskiego jest zobowiązana, na wniosek instytucji właściwej innego Państwa Członkowskiego dostarczyć informacje o stopniu wcześniejszej lub późniejszej niezdolności do pracy oraz, w razie możliwości, informacje pozwalające na stwierdzenie, czy niezdolność zaistniała na skutek wypadku przy pracy w rozumieniu ustawodawstwa stosowanego przez drugie Państwo Członkowskie. W takim przypadku przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Wykonywanie art. 61 ust. 1 rozporządzenia

Artykuł 73

Instytucje, do których mogą się zwrócić pracownicy kopalń i przedsiębiorstw podobnych w przypadku pobytu lub zamieszkania w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

1. W przypadku określonym w art. 62 ust. 1 rozporządzenia i o ile w państwie pobytu lub zamieszkania świadczenia przewidziane w systemie ubezpieczeń od wypadków przy pracy i chorób zawodowych, któremu podlegają robotnicy przemysłu stalowego są równoważne ze świadczeniami przewidzianymi w specjalnym systemie dla pracowników kopalń i przedsiębiorstw podobnych, pracownicy tej kategorii mogą zwracać się do najbliższej instytucji na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przebywają lub zamieszkują, określonej w załączniku 3 rozporządzenia

wykonawczego, nawet jeżeli jest to instytucja systemu stosowanego wobec robotników przemysłu stalowego, jest ona wtedy zobowiązana do udzielania tych świadczeń.

2. Jeżeli świadczenia przewidziane w specjalnym systemie dla pracowników kopalń i przedsiębiorstw podobnych są bardziej korzystne, pracownicy ci mogą zwrócić się bądź do instytucji zobowiązanej do stosowania tego systemu, bądź do najbliższej instytucji na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym przebywają lub zamieszkują, stosującej system dla robotników przemysłu stalowego. W tym ostatnim przypadku instytucja ta zwraca uwagę zainteresowanego na fakt, że zwracając się do instytucji zobowiązanej do stosowania wcześniej wymienionego systemu specjalnego, otrzyma bardziej korzystne świadczenia, musi ona ponadto wskazać zainteresowanemu nazwę i adres tej instytucji.

Wykonywanie art. 62 ust. 2 rozporządzenia

Artykuł 74

Uwzględnianie okresu, w którym świadczenia były udzielane przez instytucję innego Państwa Członkowskiego

Do celów przepisów art. 62 ust. 2 rozporządzenia, instytucja Państwa Członkowskiego wezwana do udzielania świadczeń może zwrócić się do instytucji innego Państwa Członkowskiego z prośbą o przekazanie informacji dotyczących okresu, podczas którego ta ostatnia instytucja udzielała już świadczeń z tytułu tego samego wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Wnoszenie i rozpatrywanie wniosków rentowych, z wyjątkiem rent z tytułu chorób zawodowych, określonych w art. 57 rozporządzenia

Artykuł 75

1. Aby korzystać z renty lub z zasiłku dodatkowego na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek lub osoby pozostałe przy życiu po ich śmierci, mające miejsce zamieszkania na terytorium innego Państwa Członkowskiego, składają wniosek do instytucji właściwej lub do instytucji miejsca zamieszkania, która przekazuje wniosek instytucji właściwej. Rozpatrywanie wniosku podlega następującym zasadom:

- a) do wniosku, sporządzonego na formularzu przewidzianym przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję właściwą, należy załączyć wymagane dokumenty dowodowe;
- b) zgodność informacji podanych przez wnioskodawcę powinna zostać stwierdzona na podstawie dokumentów urzędowych załączonych do formularza wniosku lub potwierdzona przez właściwe organy Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje wnioskodawca.

2. Instytucja właściwa powiadamia wnioskodawcę o swojej decyzji bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji łącznikowej państwa właściwego; kopię decyzji przesyła instytucji łącznikowej Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje wnioskodawca.

Kontrola administracyjna i lekarska

Artykuł 76

1. Kontrola administracyjna i lekarska oraz badania lekarskie przewidziane w przypadku rewizji renty przeprowadzane są, na wniosek instytucji właściwej, przez instytucję Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się beneficjent, na warunkach przewidzianych przez ustawodawstwo stosowane przez tę ostatnią instytucję. Jednakże właściwa instytucja zachowuje prawo przeprowadzenia badania beneficjenta przez wybranego przez siebie lekarza.

2. Każda osoba otrzymująca rentę dla siebie lub dla sieroty, powiadamia instytucję zobowiązaną do wypłaty świadczeń o każdej zmianie swojej lub sieroty sytuacji, która może wpłynąć na prawo do renty.

Wypłata renty

Artykuł 77

Wypłata rent należnych od instytucji Państwa Członkowskiego uprawnionym, mającym miejsce zamieszkania na terytorium innego Państwa Członkowskiego następuje zgodnie z przepisami art. 53-58 rozporządzenia wykonawczego.

ROZDZIAŁ 5

ŚWIADCZENIA Z TYTUŁU ŚMIERCI

Wykonywanie art. 64, 65 i 66 rozporządzenia

Artykuł 78

Wnoszenie wniosków o świadczenie

Aby otrzymać świadczenie z tytułu śmierci na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego innego niż to, na którego terytorium zamieszkuje, wnioskodawca składa wniosek do instytucji właściwej albo do instytucji miejsca zamieszkania.

Do wniosku należy załączyć dokumenty dowodowe wymagane przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję właściwą.

Zgodność informacji udzielonych przez wnioskodawcę musi być stwierdzona dokumentami urzędowymi, załączonymi do wniosku lub potwierdzona przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na terytorium którego zamieszkuje wnioskodawca.

Artykuł 79

Poświadczenie okresów

1. Aby korzystać z przepisów art. 64 rozporządzenia wnioskodawca przedstawia instytucji właściwej zaświadczenie wymieniające okresy ubezpieczenia lub zamieszkania, ukończone przez pracownika najemnego lub osobę prowadzącą działalność na własny rachunek zgodnie z ustawodawstwem, którym ostatnio podlegał.

2. To zaświadczenie wydawane jest na wniosek wnioskodawcy przez instytucję ubezpieczeń na wypadek choroby lub instytucję właściwą w sprawach ubezpieczeń emerytalnych, w zależności od przypadku, w której pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek była ostatnio ubezpieczona. Jeżeli wnioskodawca nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, właściwa instytucja zwraca się z wnioskiem o nie do jednej z instytucji wcześniej wymienionych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli należy uwzględnić okresy ubezpieczenia lub zamieszkania ukończone uprzednio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, aby spełnione zostały warunki wymagane przez ustawodawstwo państwa właściwego.

ROZDZIAŁ 6

ZASIŁKI DLA BEZROBOTNYCH

Wykonywanie art. 67 rozporządzenia

Artykuł 80

Poświadczenie okresów ubezpieczenia lub zatrudnienia

1. Aby korzystać z przepisów art. 67 ust. 1, 2 lub 4 rozporządzenia, zainteresowany przedstawia instytucji właściwej zaświadczenie wymieniające okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia, ukończone zgodnie z ustawodawstwem, którym ostatnio podlegał oraz wszelkie informacje uzupełniające, wymagane przez ustawodawstwo stosowane przez tę instytucję.

2. To zaświadczenie wydawane jest, na wniosek zainteresowanego, bądź przez instytucję właściwą w sprawie bezrobocia Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwem ostatnio podlegał lub przez inną instytucję wyznaczoną przez właściwe władze wyżej wymienionego Państwa Członkowskiego. Jeżeli nie przedstawi on wyżej wymienionego zaświadczenia, właściwa instytucja zwraca się o nie do jednej z wyżej wymienionych instytucji.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli należy uwzględnić okresy ubezpieczenia lub zatrudnienia ukończone uprzednio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, aby spełnione zostały warunki wymagane przez ustawodawstwo państwa właściwego.

Stosowanie art. 68 rozporządzenia

Artykuł 81

Zaświadczenie do celów ustalania wysokości świadczenia

Do celu ustalenia wysokości świadczeń obciążających instytucję określoną w art. 68 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli zainteresowany nie był zatrudniony przez okres co najmniej czterech tygodni na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się ta instytucja, przedstawia zaświadczenie, wskazujące charakter ostatniego zatrudnienia na terytorium innego Państwa Członkowskiego przez okres co najmniej czterech tygodni, jak również dział gospodarki, w którym był zatrudniony. Jeżeli zainteresowany nie przedstawi tego zaświadczenia, wyżej wymieniona instytucja zwraca się o nie bądź do właściwej instytucji ds. bezrobocia tego ostatniego Państwa Członkowskiego, do której należał on ostatnio, bądź do innej instytucji wyznaczonej przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 82

Zaświadczenie dotyczące członków rodziny, których należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości świadczeń

1. Aby skorzystać z przepisów art. 68 ust. 2 rozporządzenia, zainteresowany przedstawia właściwej instytucji zaświadczenie odnoszące się do członków jego rodziny zamieszkujących na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się wyżej wymieniona instytucja.

2. To zaświadczenie wydawane jest przez instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują członkowie rodziny. Musi ono zaświadczać, że członkowie rodziny nie są uwzględnieni przy ustalaniu wysokości zasiłku dla bezrobotnych należnego innej osobie na podstawie ustawodawstwa wyżej wymienionego Państwa Członkowskiego.

Zaświadczenie jest ważne przez okres dwunastu miesięcy od daty jego wydania. Może ono być odnawiane, w tym przypadku okres jego ważności biegnie od daty jego odnowienia. Zainteresowany informuje niezwłocznie właściwą instytucję o jakimkolwiek fakcie wymagającym zmiany tego zaświadczenia. Taka zmiana jest skuteczna od daty wystąpienia tego faktu.

3. Jeżeli instytucja wydająca zaświadczenie określone w ust. 1 nie jest w stanie zaświadczyć, że członkowie rodziny nie są uwzględnieni przy naliczaniu zasiłków dla bezrobotnych należnych innej osobie na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują, zainteresowany uzupełnia wyżej wymienione zaświadczenie odpowiednim oświadczeniem w momencie składania wniosku do właściwej instytucji.

Przepisy ust. 2 drugi akapit stosuje się odpowiednio do tego oświadczenia

Wykonywanie art. 69 rozporządzenia

Artykuł 83

Warunki i granice zachowania prawa do świadczeń w przypadku, gdy bezrobotny udaje się do innego Państwa Członkowskiego

1. Aby zachować prawo do świadczeń, bezrobotny określony w art. 69 ust. 1 rozporządzenia przedstawia zaświadczenie instytucji w miejscu, do którego się udał, w którym właściwa instytucja zaświadcza, że w dalszym ciągu jest on uprawniony do świadczeń na warunkach określonych w ust. 1 lit. b) wyżej wymienionego artykułu. Właściwa instytucja określa w szczególności w tym zaświadczeniu:

- a) kwotę świadczenia, którą należy wypłacić bezrobotnemu zgodnie z ustawodawstwem państwa właściwego;
- b) datę, od której bezrobotny przestał być w dyspozycji urzędów zatrudnienia państwa właściwego;
- c) termin przyznany zgodnie z art. 69 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, na zarejestrowanie się jako poszukujący pracy w Państwie Członkowskim, do którego bezrobotny się udał;

- d) maksymalny okres, przez który prawo do świadczeń może być zachowane zgodnie z art. 69 ust. 1 lit. c) rozporządzenia;
- e) zdarzenia, które mogą wpłynąć na zmianę prawa do świadczeń.

2. Bezrobotny, który ma zamiar udać się do innego Państwa Członkowskiego w celu poszukiwania tam pracy, występuje, przed wyjazdem, z wnioskiem o wydanie zaświadczenia określonego w ust. 1. Jeżeli bezrobotny nie przedstawi wyżej wymienionego zaświadczenia, instytucja w miejscu, do którego się udał, zwraca się o nie do właściwej instytucji. Służby zatrudnienia właściwego Państwa muszą zapewnić, że bezrobotny zostaje poinformowany o ciężących na nim obowiązkach zgodnie z art. 69 rozporządzenia i z niniejszym artykułem.

3. Instytucja miejsca, do którego udał się bezrobotny, powiadamia instytucję właściwą o dacie rejestracji bezrobotnego oraz o dacie rozpoczęcia wypłaty świadczeń, oraz wypłaca świadczenia należne od państwa właściwego w trybie przewidzianym przez ustawodawstwo tego Państwa Członkowskiego, do którego udał się bezrobotny.

Instytucja miejsca, do którego udał się bezrobotny, przeprowadza kontrolę lub zleca przeprowadzenie kontroli tak, jakby chodziło o bezrobotnego uprawnionego do świadczeń na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa. Informuje niezwłocznie właściwą instytucję o jakimkolwiek fakcie określonym w ust. 1 lit. e) oraz, w przypadku konieczności zawieszenia lub wstrzymania świadczenia, przerywa natychmiast wypłatę świadczenia. Właściwa instytucja wskazuje niezwłocznie, w jakim stopniu i od jakiej daty uprawnienia bezrobotnego zostają zmienione tym faktem. Wypłata świadczeń może być wznowiona dopiero po otrzymaniu tych wskazówek, jeżeli tak z nich wynika. W przypadku, gdy świadczenie ma być zmniejszone, instytucja w miejscu, do którego udał się bezrobotny, kontynuuje wypłatę zmniejszonych świadczeń z zastrzeżeniem wyrównania po otrzymaniu odpowiedzi od właściwej instytucji.

4. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej, inne przepisy wykonawcze.

Wykonywanie art. 71 rozporządzenia

Artykuł 84

Bezrobotni, będący uprzednio pracownikami najemnymi, którzy podczas ostatniego zatrudnienia zamieszkiwali w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

1. W przypadkach określonych w art. 71 ust. 1 lit. a) (ii) zdanie pierwsze rozporządzenia, instytucja miejsca zamieszkania uważana jest za właściwą instytucję do celów wykonania przepisów art. 80 rozporządzenia wykonawczego.

2. Aby skorzystać z przepisów art. 71 ust. 1 lit. b) (ii) rozporządzenia bezrobotny, będący uprzednio pracownikiem najemnym przedstawia instytucji miejsca zamieszkania, poza zaświadczeniem określonym w art. 80 rozporządzenia wykonawczego, zaświadczenie wydane przez instytucję Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwu ostatnio podlegał, stwierdzające że nie jest on uprawniony do świadczeń zgodnie z przepisami art. 69 rozporządzenia.

3. Do celów wykonania przepisów art. 71 ust. 2 rozporządzenia, instytucja miejsca zamieszkania zwraca się do instytucji właściwej o wszelkie informacje dotyczące praw bezrobotnego będącego uprzednio pracownikiem najemnym w stosunku do tej ostatniej instytucji.

Rozdział 7 (8)

ZASIŁKI RODZINNE

Wykonywanie art. 72 rozporządzenia

Artykuł 85 (A)

Poświadczenie okresów zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek

1. Aby korzystać z przepisów art. 72 rozporządzenia, zainteresowany przedstawia instytucji właściwej zaświadczenie wymieniające okresy ubezpieczenia, ukończone zgodnie z ustawodawstwem, któremu ostatnio podlegał.

2. To zaświadczenie jest wydawane, na wniosek zainteresowanego, przez właściwą instytucję ds. zasiłków rodzinnych w Państwie Członkowskim, do której należał ostatnio, lub przez inną instytucję

wyznaczoną przez właściwe władze wyżej wymienionego Państwa Członkowskiego. Jeżeli nie przedstawi on tego zaświadczenia, właściwa instytucja zwraca się o nie do jednej z wcześniej wymienionych instytucji, o ile instytucja ubezpieczeń na wypadek choroby nie jest w stanie przekazać kopii zaświadczenia, określonego w art. 16 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli należy uwzględnić okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub prowadzenia działalności na własny rachunek ukończone uprzednio zgodnie z ustawodawstwem innego Państwa Członkowskiego, aby spełnione zostały warunki wymagane przez ustawodawstwo Państwa właściwego.

Wykonywanie art. 73 i art. 75 ust. 1 i 2 rozporządzenia

Artykuł 86 (8)

1. Aby skorzystać z zasiłków rodzinnych zgodnie z art. 73 rozporządzenia, pracownik najemny występuje z wnioskiem do właściwej instytucji, jeżeli jest to konieczne, za pośrednictwem pracodawcy.

2. Pracownik najemny przedstawia, wraz z wnioskiem, zaświadczenie odnoszące się do członków jego rodziny zamieszkujących na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż to, w którym znajduje się właściwa instytucja. To zaświadczenie wydawane jest przez władze właściwe w sprawach stanu cywilnego w państwie miejsca zamieszkania członków rodziny albo przez instytucję miejsca zamieszkania członków rodziny właściwą w sprawie ubezpieczeń na wypadek choroby lub przez inną instytucję wyznaczoną przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium zamieszkują członkowie rodziny. Zaświadczenie takie musi być odnawiane co rok.

3. Na poparcie swojego wniosku pracownik najemny dostarcza informacji pozwalających ściśle określić osobę, której świadczenia pieniężne mają być wypłacane w państwie zamieszkania (nazwisko, imię, pełny adres), jeżeli ustawodawstwo państwa właściwego przewiduje, że świadczenia rodzinne mogą lub powinny być wypłacane osobie innej niż pracownik najemny.

4. Władze dwóch lub więcej Państw Członkowskich mogą uzgodnić między sobą szczególne warunki wypłacania świadczeń rodzinnych, w szczególności w celu ułatwienia wykonywania art. 75 ust. 1 rozporządzenia. O takich umowach powiadamia się Komisję Administracyjną.

5. Pracownik najemny powiadamia, w razie konieczności za pośrednictwem swojego pracodawcy, instytucję właściwą:

- o każdej zmianie sytuacji członków jego rodziny, która może wpłynąć na zmianę prawa do świadczeń rodzinnych,
- o każdej zmianie liczby członków rodziny, w stosunku do których należą się świadczenia rodzinne,
- o każdym przeniesieniu miejsca zamieszkania lub pobytu tych członków rodziny,
- o wykonywaniu każdej działalności zawodowej lub handlowej, z tytułu której świadczenia rodzinne należą się również na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego, na którego terytorium mają miejsce zamieszkania członkowie rodziny.

Artykuł 87 (8)

.....

Wykonywanie art. 74 rozporządzenia

Artykuł 88 (8)

Przepisy art. 86 rozporządzenia wykonawczego stosuje się odpowiednio do bezrobotnych, będących uprzednio pracownikami najemnymi lub osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek, określonych w art. 74 rozporządzenia.

Artykuł 89 (8)

.....

ROZDZIAŁ 8

ŚWIADCZENIA DLA DZIECI POZOSTAJĄCYCH NA UTRZYMANIU EMERYTÓW LUB RENCISTÓW ORAZ DLA SIEROT

Wykonywanie art. 77, 78 i 79 rozporządzenia

Artykuł 90

1. Aby uzyskać świadczenia na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia, wnioskodawca występuje z wnioskiem do instytucji miejsca zamieszkania, na warunkach przewidzianych przez stosowane przez nią ustawodawstwo.

2. Jednakże jeżeli wnioskodawca nie zamieszkuje na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się instytucja właściwa, może on skierować wniosek do instytucji właściwej albo do instytucji miejsca zamieszkania, która przekazuje wniosek instytucji właściwej, podając datę jego złożenia. Data ta jest traktowana jako data złożenia wniosku do instytucji właściwej.

3. Jeżeli instytucja właściwa określona w ust. 2, stwierdzi, że prawo nie przysługuje na podstawie stosowanego przez nią ustawodawstwa, przekazuje niezwłocznie wniosek, wraz ze wszystkimi dokumentami i niezbędnymi informacjami, instytucji Państwa Członkowskiego, zgodnie z ustawodawstwem którego pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek ukończyła najdłuższy ze swoich okresów ubezpieczenia.

W razie potrzeby można, stosując ten sam tryb postępowania, zwrócić się do instytucji Państwa Członkowskiego, zgodnie z którego ustawodawstwem pracownik ukończył najkrótszy ze swoich okresów ubezpieczenia lub zamieszkania.

4. Komisja Administracyjna określa, w razie potrzeby, dodatkowe warunki dotyczące składania wniosków o przyznanie świadczeń.

Artykuł 91

1. Wypłata świadczeń należnych na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia następuje zgodnie z przepisami art. 53-58 rozporządzenia wykonawczego.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich wskazują, w razie potrzeby, instytucję właściwą do wypłaty świadczeń należnych na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia.

Artykuł 92

Każda osoba, której na podstawie art. 77 lub art. 78 rozporządzenia wypłacane są świadczenia na dzieci emeryta lub rencisty lub dla sierot, powiadamia instytucję zobowiązaną do wypłaty świadczeń:

- o każdej zmianie sytuacji dzieci lub sierot, i która może wpłynąć na prawo do świadczeń,
- o każdej zmianie liczby dzieci lub sierot, na które świadczenia są należne,
- o każdym przeniesieniu miejsca zamieszkania dzieci lub sierot,
- o wykonywaniu działalności zawodowej lub handlowej, dającej prawa do świadczeń rodzinnych lub zasiłków rodzinnych na dzieci lub sieroty.

TYTUŁ V

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 93

Zwrot świadczeń w razie choroby i macierzyństwa innych niż te, określone w art. 94 i 95 rozporządzenia wykonawczego

1. Rzeczywista kwota świadczeń rzeczowych udzielonych zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia pracownikom najemnym i osobom pracującym na własny rachunek i członkom ich rodzin, zamieszkującym na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego, jak również świadczeń rzeczowych udzielonych zgodnie z art. 21 ust. 2, art. 22, art. 25 ust. 1, 3 i 4, art. 26, art. 29 ust. 1 lub art. 31 rozporządzenia zwracana jest przez właściwą instytucję instytucji, która udzieliła wyżej wymienionych świadczeń, zgodnie z rozliczeniem tej ostatniej.

2. W przypadkach określonych w art. 21 ust. 2 akapit 2, art. 22 ust. 3 akapit drugi, art. 29 ust. 1 i art. 31 rozporządzenia i do celów wykonywania ust. 1, instytucja miejsca zamieszkania członków rodziny lub emeryta lub rencisty, w zależności od przypadku, jest uważana za właściwą instytucję.

3. Jeżeli rzeczywista kwota świadczeń określonych w ust. 1 nie wynika z rozliczenia instytucji, która ich udzieliła, kwotę do zwrotu określa się, w braku porozumienia zawartego zgodnie z ust. 6, na

podstawie ustalonego ryczałtu, uwzględniając wszystkie odpowiednie odniesienia, oparte na posiadanych danych. Komisja Administracyjna ocenia podstawy służące do obliczenia ryczałtu i określa kwotę.

4. Do celów zwrotu nie uwzględnia się stawek wyższych od stosowanych do świadczeń rzeczowych należnych pracownikom najemnym lub osobom prowadzącym działalność na własny rachunek, podlegającym ustawodawstwu stosowanemu przez instytucję, która udzieliła świadczeń określonych w ust. 1.

5. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zwrotów świadczeń pieniężnych wypłacanych zgodnie z przepisami art. 18 ust. 8, zdanie drugie rozporządzenia wykonawczego.

6. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych państw mogą uzgodnić między sobą, po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, inne sposoby ustalania kwot do zwrotu, w szczególności w formie ryczałtu.

Artykuł 94

Zwrot świadczeń rzeczowych z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa udzielonych członkom rodziny pracownika najemnego lub osoby prowadzącej działalność na własny rachunek niezamieszkujących w tym samym Państwie Członkowskim co ten pracownik

1. Kwoty świadczeń rzeczowych, udzielonych na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia członkom rodziny, którzy nie zamieszkują na terytorium tego samego Państwa Członkowskiego co pracownik najemny lub osoba prowadząca działalność na własny rachunek zwracane są przez właściwe instytucje instytucjom, które udzieliły wyżej wymienionych świadczeń, na podstawie ryczałtu możliwie najbliższego rzeczywistości poniesionym kosztom, określanego na każdy rok kalendarzowy.

2. Ryczałt jest ustalany poprzez pomnożenie średniego rocznego kosztu na rodzinę przez średnią roczną liczbę uwzględnionych rodzin, i zmniejszenie wyniku o 20 procent.

3. Elementy obliczeń niezbędne w celu ustalenia wymienionego ryczałtu określa się zgodnie z następującymi zasadami:

- a) średni koszt roczny na rodzinę uzyskuje się, w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego, dzieląc wydatki roczne związane z całością świadczeń rzeczowych udzielonych przez instytucje tego Państwa Członkowskiego ogółowi członków rodzin pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek, podlegających ustawodawstwu tego państwa, w systemach zabezpieczenia społecznego, które należy uwzględnić, przez średnią roczną liczbę tych pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek, którzy mają członków rodziny; systemy zabezpieczenia społecznego, które należy uwzględnić wymienione są w załączniku 9 do rozporządzenia wykonawczego;
- b) w stosunkach między instytucjami dwóch Państw Członkowskich średnia roczna liczba rodzin, którą należy uwzględnić, jest równa średniej rocznej liczbie pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek, podlegających ustawodawstwu jednego z tych Państw Członkowskich, i których członkowie rodzin są uprawnieni do korzystania ze świadczeń rzeczowych, udzielanych przez instytucję drugiego państwa.

4. Liczba rodzin, które należy uwzględnić, zgodnie z przepisami ust. 3 lit. b), ustalana jest na podstawie średniej z wykazu, ustalonego w tym celu przez instytucję miejsca zamieszkania, na podstawie dokumentów potwierdzających uprawnienia zainteresowanych dostarczonych przez właściwą instytucję. W przypadku sporu uwagi zaangażowanych instytucji przedstawiane są Komisji Obrachunkowej określonej w art. 101 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

5. Komisja Administracyjna ustala sposoby i warunki określania elementów obliczeń, określonych w ust. 3 i 4.

6. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych Państw Członkowskich mogą uzgodnić między sobą, po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, inne sposoby ustalania kwot do zwrotu.

Artykuł 95 ⁽¹⁾

Zwrot świadczeń rzeczowych z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa udzielonych emerytom lub rencistom i członkom ich rodzin niezamieszkującym w Państwie Członkowskim, na podstawie którego ustawodawstwa pobierają emeryturę lub rentę i są uprawnieni do świadczeń

1. Kwoty świadczeń rzeczowych, udzielonych na podstawie art. 28 ust. 1 i 28a rozporządzenia, zwracane są przez właściwe instytucje instytucjom, które udzieliły wyżej wymienionych świadczeń na podstawie ryczałtu możliwie najbliższego rzeczywiście poniesionym kosztom.

2. Ryczałt ustala się mnożąc średni koszt roczny na emeryta lub rencistę przez średnią liczbę roczną emerytów lub rencistów, którą należy uwzględnić i zmniejszając wynik o 20%.

3. Składniki obliczenia, niezbędne dla ustalenia wymienionego ryczałtu, określa się zgodnie z następującymi zasadami:

a) średni koszt roczny na emeryta lub rencistę uzyskuje się, w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego, dzieląc wydatki roczne związane z całością świadczeń rzeczowych udzielonych przez instytucję tego Państwa Członkowskiego ogółowi emerytów i rencistów, należnych na podstawie ustawodawstwa tego Państwa Członkowskiego w uwzględnionych systemach zabezpieczenia społecznego, jak i należnych członkom ich rodzin, przez średnią roczną liczbę tych emerytów i rencistów; systemy zabezpieczenia społecznego, które należy uwzględnić w tym celu wymienione są w załączniku 9;

b) w stosunkach między instytucjami dwóch Państw Członkowskich średnia roczna liczba emerytów i rencistów, którą należy uwzględnić, jest równa średniej rocznej liczbie emerytów i rencistów określonych w art. 28 ust. 2 rozporządzenia, zamieszkujących na terytorium jednego z tych dwóch Państw Członkowskich, którzy są uprawnieni do świadczeń rzeczowych, obciążających instytucję drugiego Państwa Członkowskiego.

4. Liczba emerytów lub rencistów, których należy wziąć pod uwagę, zgodnie z przepisami ust. 3 lit b), ustalana jest na podstawie wykazu sporządzonego w tym celu przez instytucję miejsca zamieszkania, na podstawie dokumentów potwierdzających uprawnienia do świadczeń dostarczonych przez właściwą instytucję. W przypadku sporu uwagi zaangażowanych instytucji przedstawiane są Komisji Obrachunkowej określonej w art. 101 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

5. Komisja Administracyjna ustala sposoby i warunki określania elementów obliczeń, określonych w ust. 3 i 4.

6. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych Państw Członkowskich, mogą uzgodnić między sobą, po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, inne sposoby ustalania kwot do zwrotu.

Wykonywanie art. 63 ust. 2 rozporządzenia

Artykuł 96

Zwrot świadczeń rzeczowych z tytułu ubezpieczeń od wypadków przy pracy i chorób zawodowych udzielonych przez instytucję Państwa Członkowskiego na rachunek instytucji innego Państwa Członkowskiego

Do celów wykonania przepisów art. 63 ust. 2 rozporządzenia przepisy art. 93 rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

Wykonywanie art. 70 ust. 2 rozporządzenia

Artykuł 97

Zwrot zasiłków dla bezrobotnych wypłaconych bezrobotnym, udającym się do innego Państwa Członkowskiego w poszukiwaniu zatrudnienia

1. Kwota świadczeń wypłaconych na podstawie art. 69 rozporządzenia jest zwracana przez właściwą instytucję instytucji, która wypłaciła wyżej wymienione świadczenia, w wysokości wynikającej z rozliczenia tej ostatniej instytucji.

2. Dwa lub więcej Państw Członkowskie lub właściwe władze tych państw mogą:
- po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, uzgodnić między sobą inny sposób ustalania wysokości kwot do zwrotu, w szczególności kwot zryczałtowanych, lub inny tryb wypłaty, lub
 - zrezygnować ze zwrotów między instytucjami.

Artykuł 98 (8)

.....

Przepisy wspólne dotyczące zwrotów

Artykuł 99

Koszty administracyjne

Dwa lub więcej Państw Członkowskich, lub właściwe władze tych Państw Członkowskich, mogą uzgodnić między sobą, zgodnie z przepisami art. 84 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia, że kwoty świadczeń, określonych w art. 93-98 rozporządzenia wykonawczego, zostaną zwiększone o określony procent, w celu uwzględnienia kosztów administracyjnych. Procent ten może być różny w zależności od świadczeń.

Artykuł 100

Zaległe wierzytelności

1. Przy rozliczeniach między instytucjami Państw Członkowskich, wnioski o zwrot świadczeń udzielonych w ciągu jednego roku kalendarzowego, poprzedzającego o co najmniej trzy lata datę przekazania tych wniosków bądź instytucji łącznikowej, bądź instytucji zobowiązanej do wypłaty świadczeń państwa właściwego, mogą nie zostać uwzględnione przez instytucję wypłacającą.

2. Dla wniosków dotyczących zwrotów ustalonych na podstawie ryczału, bieg terminu trzyletniego rozpoczyna się z dniem ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* średnich rocznych kosztów świadczeń rzeczowych, ustalonych zgodnie z art. 94 i 95 rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 101 (8)

Stan wierzytelności

1. Komisja Administracyjna ustala stan wierzytelności na koniec każdego roku kalendarzowego zgodnie z art. 36, 63 i 70 rozporządzenia.

2. Komisja Administracyjna może zlecić konieczną kontrolę danych statystycznych i rachunkowych, służących ustaleniu stanu wierzytelności, przewidzianego w ust. 1, w szczególności w celu upewnienia się co do ich zgodności z zasadami sformułowanymi w niniejszym tytule.

3. Komisja Administracyjna podejmuje decyzje określone w niniejszym artykule na podstawie sprawozdania Komisji Obrachunkowej, która dostarcza jej umotywowaną opinię. Komisja Administracyjna określa procedury działania i skład Komisji Obrachunkowej.

Artykuł 102 (8)

Zakres działania Komisji Obrachunkowej - Procedury zwrotów

1. Komisja Obrachunkowa:

- a) gromadzi niezbędne dane i dokonuje obliczeń niezbędnych dla wykonywania niniejszego tytułu;
- b) składa Komisji Administracyjnej okresowe sprawozdanie z wyników wykonywania rozporządzeń, w szczególności w zakresie finansów;
- c) kieruje do Komisji Administracyjnej wszelkie sugestie związane z wypełnianiem lit. a) i b);
- d) przedstawia Komisji Administracyjnej propozycje odnoszące się do uwag, które są do niej kierowane zgodnie z art. 94 ust. 4 oraz zgodnie z art. 95 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego;
- e) składa Komisji Administracyjnej propozycje odnoszące się do wykonywania przepisów art. 101 rozporządzenia wykonawczego;
- f) wykonuje wszelkie prace, badania lub zadania dotyczące spraw przedłożonych jej przez Komisję Administracyjną.

2. Zwroty określone w art. 36, 63 i 70 rozporządzenia dokonywane są, dla wszystkich właściwych władz Państw Członkowskich na rzecz instytucji wierzycielskich innego Państwa Członkowskiego, za pośrednictwem organów wyznaczonych przez właściwe władze Państw Członkowskich. Organy, za których pośrednictwem zostały zrealizowane zwroty informują Komisję Administracyjną o zwróconych kwotach w terminach i zgodnie z procedurami ustanowionymi przez tę Komisję.

3. Jeżeli zwroty są ustalane na podstawie kwot rzeczywiście wypłaconych świadczeń, wynikających z rozliczenia instytucji, zwraca się je za każde półrocze kalendarzowe, w ciągu następnego półrocza kalendarzowego.

4. Jeżeli zwroty są określane na podstawie ryczałtów, zwrotów dokonuje się za każdy rok kalendarzowy; w tym przypadku instytucje właściwe wypłacają zaliczki instytucjom wierzycielskim pierwszego dnia każdego półrocza kalendarzowego, zgodnie z procedurą ustanowioną Komisją Administracyjną.

5. Właściwe władze dwóch lub więcej Państw Członkowskich mogą uzgodnić między sobą inne terminy dokonywania zwrotów lub inny tryb wypłacania zaliczek.

Artykuł 103

Gromadzenie danych statystycznych i księgowych

Władze właściwe Państw Członkowskich podejmują wszelkie niezbędne środki wykonywania przepisów niniejszego tytułu, w szczególności tych, które wymagają gromadzenia danych statystycznych lub księgowych.

Artykuł 104 (8)

Umieszczenie w załączniku 5 umów między Państwami Członkowskimi lub właściwymi władzami tych państw, dotyczących zwrotów

1. Przepisy podobne do tych przewidzianych w art. 36 ust. 3, art. 63 ust. 3 i art. 70 ust. 3 rozporządzenia oraz w art. 93 ust. 6, w art. 94 ust. 6 i w art. 95 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego, które obowiązywały w dniu poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia, stosuje się, jeżeli zostaną wymienione w załączniku 5 do rozporządzenia wykonawczego.

2. Przepisy podobne do tych, określonych w ust. 1 i które będą stosowane w stosunkach między dwoma lub więcej Państwami Członkowskimi po wejściu w życie rozporządzenia są umieszczane w załączniku 5 rozporządzenia wykonawczego. To samo dotyczy przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie zgodnie z art. 97 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego.

Koszty kontroli administracyjnej i lekarskiej

Artykuł 105

1. Koszty wynikające z przeprowadzania kontroli administracyjnej oraz badań lekarskich, umieszczania na obserwacji, przejazdów lekarzy i wszelkiego rodzaju weryfikacji, niezbędnych do przyznania, udzielania lub zmiany świadczeń, zwracane są instytucji, która je poniosła, zgodnie ze stawkami przez nią stosowanymi, przez instytucję, na rachunek której wyżej wymienione czynności zostały wykonane.

2. Jednakże dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych Państw Członkowskich mogą uzgodnić inny tryb przeprowadzania zwrotów, szczególnie na podstawie ryczałtów lub zrezygnować z wszelkich zwrotów między instytucjami.

Umowy te wpisuje się do załącznika 5 rozporządzenia wykonawczego. Umowy będące w mocy w dniu poprzedzającym wejście w życie rozporządzenia stosuje się nadal, pod warunkiem, że są wymienione w tym Załączniku.

Wspólne przepisów sprawie wypłaty świadczeń pieniężnych

Artykuł 106

Właściwe władze każdego Państwa Członkowskiego podają do wiadomości Komisji Administracyjnej, w terminach i w trybie ustalonym przez tę Komisję, kwotę świadczeń pieniężnych wypłaconych przez instytucje podległe ich właściwości, na rzecz uprawnionych mających miejsce zamieszkania lub pobytu w każdym innym Państwie Członkowskim.

Artykuł 107 (9) (11) (12) (14)

Przeliczanie walut

1. Do celów przepisów wymienionych poniżej:
- a) rozporządzenie: art. 12 ust. 2, 3 i 4, art. 14d ust. 1, art. 19 ust. 1 lit. b) zdanie ostatnie, art. 22 ust. 1 (ii) zdanie ostatnie, art. 25 ust. 1 lit. b) zdanie przedostatnie, art. 41 ust. 1 lit. c) i d), art. 46 ust. 4, art. 46a ust. 3, art. 50, art. 52 lit. b) zdanie ostatnie, art. 55 ust. 1 lit. ii) zdanie ostatnie, art. 70 ust. 1 pierwszy akapit, art. 71 ust. 1 lit. a) (ii) i b) (ii) zdanie przedostatnie;
- b) rozporządzenie wykonawcze: art. 34 ust. 1, 4 i 5;
kurs wymiany na walutę krajową kwot wyrażonych w innej walucie krajowej i kurs wyliczony przez Komisję oparty jest na średniej miesięcznej w okresie referencyjnym określonym w ust. 2, kursy wymiany tych walut przekazywane są tej Komisji zgodnie z Europejskim Systemie Walutowym.
2. Okresem referencyjnym jest:
- styczeń dla kursu wymiany, stosowanego od dnia 1 kwietnia,
 - kwiecień dla kursu wymiany, stosowanego od dnia 1 lipca,
 - lipiec dla kursu wymiany, stosowanego do dnia 1 października,
 - październik dla kursu wymiany, stosowanego od dnia 1 stycznia.
3. Kursy wymiany walut, używane do celów ust. 1 są kursami przekazywanymi Komisji w tym samym czasie przez banki centralne dla ustalania kursu ecu w ramach Europejskiego Systemu Walutowego.
4. Komisja Administracyjna określa, na wniosek Komisji Obrachunkowej, datę, którą należy przyjąć przy określaniu kursu wymiany, który należy stosować w przypadkach określonych w ust. 1.
5. Kursy wymiany, który należy stosować w przypadkach określonych w ust. 1 są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w ciągu przedostatniego miesiąca poprzedzającego ten, od którego pierwszego dnia mają być stosowane.
6. W przypadkach nieobjętych w ust. 1, przeliczenie dokonywane jest według oficjalnego kursu wymiany w dniu wypłaty, zarówno w przypadku wypłaty świadczeń, jak i w przypadku zwrotu.

TYTUŁ VI

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 108

Potwierdzenie statusu pracownika sezonowego

W celu udokumentowania swojego statusu pracownika sezonowego, pracownik najemny określony w art. 1 lit. c) rozporządzenia, przedstawia umowę o pracę, poświadczoną przez służby ds. zatrudnienia Państwa Członkowskiego, na którego terytorium przybył, aby wykonywać pracę lub wykonuje pracę. Jeżeli w tym Państwie Członkowskim nie przewiduje się umów o pracę sezonową, instytucja państwa zatrudnienia wydaje, o ile występuje taka potrzeba, w przypadku wniosku o świadczenie, zaświadczenie potwierdzające, na podstawie informacji udzielonych przez zainteresowanego, sezonowy charakter pracy, którą wykonywał lub wykonuje zainteresowany.

Artykuł 109

Uzgodnienia dotyczące przekazywania składek

Pracodawca niemający miejsca prowadzenia działalności w Państwie Członkowskim, na terytorium którego pracownik najemny jest zatrudniony i ten pracownik mogą uzgodnić, że ten ostatni będzie spełniał obowiązki pracodawcy w odniesieniu do opłacania składek.

Pracodawca powiadamia o takim porozumieniu instytucję właściwą lub, w danym przypadku, instytucję wskazaną przez właściwą władzę wymienionego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 110

Wzajemna pomoc administracyjna w odzyskiwaniu nienależnych świadczeń

Jeżeli instytucja Państwa Członkowskiego wypłaciła świadczenia osobie, przeciwko której zamierza wystąpić z roszczeniem z powodu pobrania nienależnych świadczeń, uzyskuje ona pomoc od instytucji miejsca zamieszkania tej osoby lub instytucji wskazanej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, na którego terytorium osoba ta zamieszkuje.

Artykuł 111

Zwrot nienależnych świadczeń przez instytucje zabezpieczenia społecznego i roszczenia organów udzielających pomocy

1. W przypadku, gdy w czasie ustalania lub ponownego ustalenia świadczeń z tytułu inwalidztwa, starości lub śmierci (emerytury i renty) do celów stosowania tytułu III rozdział 3 rozporządzenia, instytucja Państwa Członkowskiego wypłaciła beneficjentowi kwotę wyższą niż ta, do której był uprawniony, instytucja ta może zwrócić się do instytucji innego z Państw Członkowskich, zobowiązanych do wypłaty świadczeń na rzecz tego beneficjenta, o zatrzymanie nienależnie wypłaconej kwoty na podstawie wezwań do zapłaty wysyłanych temu beneficjentowi. Ta ostatnia instytucja przekazuje zatrzymaną kwotę do instytucji będącej wierzycielem. Jeżeli kwota nienależnie wypłacona nie może być zatrzymana na podstawie wezwań do zapłaty, stosuje się przepisy ust. 2.

2. W przypadku, gdy instytucja Państwa Członkowskiego wypłaciła beneficjentowi kwotę wyższą od tej, do której jest uprawniony, instytucja ta może, na warunkach i w granicach przewidzianych stosowanymi przez nią ustawodawstwem, zwrócić się do instytucji innego Państwa Członkowskiego, zobowiązanego do świadczeń na rzecz tego beneficjenta, o potrącenie nadpłaty z wypłacanych mu kwot. Ta ostatnia instytucja dokonuje potrącenia na warunkach i w granicach przewidzianych dla takiego potrącenia ustawodawstwem przez nią stosowanym tak, jakby to ona wypłaciła nienależną kwotę i przekazuje potrąconą kwotę instytucji będącej wierzycielem.

3. Jeżeli osoba, do której stosuje się rozporządzenie, korzystała z pomocy na terytorium Państwa Członkowskiego przez okres, przez który miała prawo do świadczeń na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego, to organ, który udzielał pomocy, jeżeli dysponuje dopuszczalnym przez prawo ustawodawstwo roszczeniem regresowym dotyczącym świadczeń należnych wymienionej osobie, może wystąpić do instytucji innego Państwa Członkowskiego, zobowiązanej do udzielania świadczeń na rzecz tej osoby, o potrącenie kwoty wydatkowanej tytułem pomocy z kwot wypłacanych wyżej wymienionej osobie przez tę instytucję.

Jeżeli członek rodziny osoby, do której stosuje się rozporządzenie, korzystał z pomocy na terytorium Państwa Członkowskiego, w okresie, w którym wymienionej osobie przysługiwały świadczenia na danego członka rodziny, na podstawie ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego organ, który udzielał pomocy, jeżeli dysponuje dopuszczalnym przez prawo roszczeniem regresowym dotyczącym świadczeń należnych tej osobie na danego członka rodziny, może wystąpić do instytucji innego Państwa Członkowskiego, zobowiązanej do udzielania tych świadczeń na rzecz wyżej wymienionej osoby, o potrącenie kwoty wydatkowanej tytułem pomocy z kwot wypłacanych tej osobie.

Instytucja zobowiązana do wypłaty dokonuje potrącenia w sposób i w granicach przewidzianych dla takiego wyrównania w stosowanym przez nią ustawodawstwie i przekazuje potrąconą kwotę organowi będącemu wierzycielem.

Artykuł 112

Jeżeli dana instytucja dokonała nienależnych wypłat, bezpośrednio lub za pośrednictwem innej instytucji, a ich odzyskanie nie jest możliwe, kwoty te obciążają ostatecznie pierwszą instytucję, z wyjątkiem przypadku, gdy nienależnej wypłaty dokonano na skutek oszustwa..

Artykuł 113

Odzyskanie świadczeń rzeczowych udzielonych nienależnie pracownikom najemnym zatrudnionym w transporcie międzynarodowym

1. Jeżeli prawo do świadczeń rzeczowych nie jest uznane przez właściwą instytucję, świadczenia rzeczowe udzielone pracownikowi najemnemu zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym przez instytucję w miejscu pobytu na podstawie domniemania określonego w art. 20 ust. 1 lub art. 62 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego są zwracane przez właściwą instytucję.

2. Wydatki poniesione przez instytucję miejsca pobytu na rzecz każdego pracownika transportu międzynarodowego, który uzyskał świadczenia rzeczowe na podstawie przedstawionego zaświadczenia określonego w art. 20 ust. 1 lub art. 62 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, a nie zgłosił się uprzednio do instytucji miejsca pobytu i nie ma prawa do świadczeń rzeczowych, zwracane są przez instytucję wskazaną jako właściwą w wymienionym zaświadczeniu lub przez inną instytucję wyznaczoną w tym celu przez właściwą władzę danego Państwa Członkowskiego.

3. Właściwa instytucja lub, w przypadku określonym w ust. 2, instytucja wskazana jako właściwa lub instytucja wyznaczona w tym celu zachowuje w stosunku do beneficjenta wierzytelność równą kwocie nienależnie udzielonych świadczeń rzeczowych. Wyżej wymienione instytucje informują o swojej wierzytelności Komisję Obrachunkową określoną w art. 101 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, która sporządza ich wykaz.

Artykuł 114

Tymczasowe wypłaty świadczeń w przypadku w przypadku sporu dotyczącego właściwego ustawodawstwa lub dotyczącego instytucji, która powinna udzielać świadczeń

W przypadku sporu między instytucjami lub właściwymi władzami dwóch lub więcej Państw Członkowskich w kwestii ustawodawstwa właściwego na podstawie tytułu II rozporządzenia lub w sprawie określenia instytucji zobowiązanej do udzielenia świadczeń, zainteresowany, który mógłby ubiegać się o te świadczenia, gdyby nie było niezgodności, korzysta tymczasowo ze świadczeń, przewidzianych przez ustawodawstwo stosowane przez instytucję miejsca zamieszkania, lub jeżeli zainteresowany nie zamieszkuje na terytorium jednego z zainteresowanych Państw Członkowskich, ze świadczeń, przewidzianych ustawodawstwem stosowanym przez instytucję, do której wystąpił na początku z wnioskiem o świadczenia.

Artykuł 115

Procedury badań lekarskich przeprowadzonych w Państwie Członkowskim innym niż Państwo właściwe

Instytucja miejsca pobytu lub zamieszkania powołana, na podstawie art. 87 rozporządzenia, do przeprowadzenia badań lekarskich postępuje zgodnie z procedurą ustanowioną w stosowanym przez nią ustawodawstwie.

W przypadku braku określenia takich procedur, instytucja ta zwraca się do instytucji właściwej o informację w celu zapoznania się ze sposobem postępowania.

Artykuł 116

Umowy odnoszące się do odzyskiwania składek

1. Umowy, zawarte na podstawie art. 92 ust. 2 rozporządzenia wprowadza się do załącznika 5 rozporządzenia wykonawczego.

2. Umowy zawarte w celu wykonania przepisów art. 51 rozporządzenia stosuje się, o ile zostaną wymienione w załączniku 5 do rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 117

Przetwarzanie danych

1. Jedno lub więcej Państw Członkowskich lub ich właściwe władze mogą, po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, przystosować do przetwarzania danych wzory świadectw, zaświadczeń, deklaracji, wniosków i innych dokumentów oraz operacje i metody przekazywania danych, przewidzianych w celu stosowania rozporządzenia i rozporządzenia wykonawczego.

2. Komisja Administracyjna podejmie niezbędne prace w celu upowszechnienia i ujednoczenia formularzy, określonych w ust. 1, o ile pozwoli na to rozwój przetwarzania danych w Państwach Członkowskich.

TYTUŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 118 (6) (12)

Przepisy przejściowe dotyczące emerytur i rent dla pracowników najemnych

1. W przypadku, gdy realizacja ryzyka nastąpiła przed dniem 1 października 1972 r. lub przed datą wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego i gdy wniosek o emeryturę lub rentę nie został rozpatrzony przed tą datą, wniosek ten stanowi podstawę, jeżeli świadczenia muszą być przyznane z tytułu tej realizacji ryzyka, za okres poprzedzający tę ostatnią datę, dla podwójnego przyznania:

- a) za okres poprzedzający dzień 1 października 1972 r. lub poprzedzający datę wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zgodnie z rozporządzeniem lub z obowiązującymi umowami między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi;
- b) za okres rozpoczynający się w dniu 1 października 1972 r. lub w dniu wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zgodnie z rozporządzeniem.

Jednakże jeżeli kwota obliczona zgodnie z przepisami określonymi w lit. a) jest wyższa od kwoty obliczonej zgodnie z przepisami zawartymi w lit. b), zainteresowany korzysta w dalszym ciągu ze świadczeń w kwocie obliczonej zgodnie z przepisami określonymi w lit. a).

2. Zgłoszenie wniosku o świadczenie z tytułu inwalidztwa, starości lub dla pozostałych przy życiu do instytucji Państwa Członkowskiego, począwszy od dnia 1 października 1972 r. lub począwszy od daty wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub na części terytorium tego Państwa, pociąga za sobą ponowne rozpoznanie z urzędu, zgodnie z rozporządzeniem, świadczeń, które zostały przyznane z tego samego tytułu, przed tą datą, przez instytucję lub instytucje jednego lub więcej pozostałych Państw Członkowskich; takie ponowne rozpoznanie nie może pociągać za sobą przyznania niższej kwoty świadczenia.

Artykuł 119 (6) (12)

Przepisy przejściowe odnoszące się do emerytur lub rent dla osób prowadzących działalność na własny rachunek

1. W przypadku realizacji ryzyka przed dniem 1 lipca 1982 r. lub przed datą wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego i gdy wniosek o emeryturę lub rentę nie został jeszcze rozpatrzony przed tą datą, ten wniosek stanowi podstawę, jeżeli świadczenia muszą być przyznane z tytułu tej realizacji ryzyka, za okres poprzedzający tę ostatnią datę, dla podwójnego przyznania:

- a) za okres przed dniem 1 lipca 1982 r. lub przed datą wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem lub z umowami między zainteresowanymi Państwami Członkowskim obowiązującymi przed tą datą;
- b) za okres rozpoczynający się od dnia 1 lipca 1982 r. lub od daty wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, zgodnie z rozporządzeniem.

Jednakże jeżeli kwota obliczona zgodnie z przepisami określonymi w lit. a) jest wyższa od kwoty obliczonej zgodnie z przepisami, o których mowa w lit. b), zainteresowany korzysta w dalszym ciągu ze świadczenia w kwocie obliczonej zgodnie z przepisami określonymi w lit. a).

2. Zgłoszenie wniosku o świadczenie z tytułu inwalidztwa starości lub dla pozostałych przy życiu do instytucji Państwa Członkowskiego, począwszy od 1 lipca 1982 lub począwszy od daty wykonania rozporządzenia wykonawczego na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub na części terytorium tego Państwa, pociąga za sobą ponowne rozpoznanie z urzędu, zgodnie z rozporządzeniem, świadczeń, które zostały przyznane z tego samego tytułu, przed tą datą, przez instytucję lub instytucje jednego lub więcej pozostałych Państw Członkowskich; takie ponowne rozpoznanie nie może pociągać.

Artykuł 119a (5)

Przepisy przejściowe odnoszące się do emerytur i rent do celów stosowania art. 15 ust. 1 lit. a) ostatnia część rozporządzenia wykonawczego

1. W przypadku realizacji ryzyka przed dniem 1 stycznia 1987 r. i gdy wniosek o emeryturę lub rentę nie został jeszcze rozpatrzony przed tą datą, ten wniosek stanowi podstawę, jeżeli świadczenia muszą być przyznane z tytułu tej realizacji ryzyka, za okres poprzedzający tę ostatnią datę, dla podwójnego przyznania:

- a) za okres przed dniem 1 stycznia 1987 r. zgodnie z rozporządzeniem lub z umowami między zaangażowanymi Państwami Członkowskim;

b) za okres rozpoczynający się od dnia 1 stycznia 1987 r., zgodnie z przepisami rozporządzenia.

Jednakże jeżeli kwota obliczona zgodnie z przepisami, określonych w lit. a) jest wyższa od kwoty obliczonej zgodnie z przepisami, o których mowa w lit. b), zainteresowany korzysta w dalszym ciągu ze świadczenia w kwocie obliczonej zgodnie z przepisami określonymi w lit. a).

2. Zgłoszenie wniosku o świadczenie z tytułu inwalidztwa, starości lub dla pozostałych przy życiu do instytucji Państwa Członkowskiego, począwszy od dnia 1 stycznia 1987 r., pociąga za sobą ponowne rozpoznanie z urzędu, zgodnie z rozporządzeniem, świadczeń, które zostały przyznane z tego samego tytułu, przed tą datą, przez instytucję lub instytucje jednego lub więcej pozostałych Państw Członkowskich bez uszczerbku dla przepisów art. 3.

3. Prawa zainteresowanych, którym przyznano renty lub emerytury przed dniem 1 stycznia 1987 r. na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego, mogą zostać wyliczone ponownie, na ich wniosek, zgodnie z przepisami rozporządzenia (EWG) nr 3811/86 ⁽²⁾.

4. Jeżeli wniosek, określony w ust. 3 jest złożony w terminie jednego roku począwszy od dnia 1 stycznia 1987 r., prawa przyznane na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 3811/86 nabywa się od dnia 1 stycznia 1987 r. lub od daty nabycia praw do emerytury lub renty, o ile są one przyznane po dniu 1 stycznia 1987 r.; w takim przypadku przepisy ustawodawstwa innego Państwa Członkowskiego dotyczące wygaśnięcia lub przedawnienia nie mogą być skuteczne wobec zainteresowanych.

5. Jeżeli wniosek określony w ust. 3 złożony jest po wygaśnięciu terminu jednego roku począwszy od dnia 1 stycznia 1987 r., prawa nabyte na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 3811/86, które nie wygasły ani nie uległy przedawnieniu, zostają nabyte od daty złożenia wniosku, chyba że stosowane są bardziej korzystnych przepisy ustawodawstwa któregośkolwiek z Państw Członkowskich.

Artykuł 120 (8)

.....

Artykuł 121

Dodatkowe umowy wykonawcze

1. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych Państw Członkowskich mogą, w razie potrzeby, zawierać umowy w celu uzupełnienia administracyjnych procedur wykonywania rozporządzenia. Umowy te wymienione są w załączniku do 5 rozporządzenia wykonawczego.

2. Umowy podobne do określonych w ust. 1, które obowiązują w dniu poprzedzającym dzień 1 października 1972 r. stosuje się nadal, o ile są uwzględnione w załączniku 5 rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 122

Przepisy szczególne w sprawie zmiany niektórych załączników

Załączniki 1, 4, 5, 6, 7 i 8 do rozporządzenia wykonawczego mogą być zmieniane przez rozporządzenie Komisji na wniosek określonego Państwa lub określonych Państw Członkowskich lub ich właściwych władz, po zasięgnięciu opinii Komisji Administracyjnej

⁽¹⁾ Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 1 stycznia 1998 r. Jednakże w stosunkach z Republiką Francuską artykuł ten stosuje się do dnia 1 stycznia 2002 r. Patrz Dodatek.

⁽²⁾ Dz.U. nr L 355 z 16.12.1986, str. 5.

Dodatek ⁽¹⁾

Artykuł 95 (14)

Zwrot świadczeń rzeczowych z ubezpieczeń na wypadek choroby i macierzyństwa, udzielonych emerytom lub rencistom i członkom ich rodzin, niezamieszkującym w Państwie Członkowskim, na podstawie ustawodawstwa, którego otrzymują oni emeryturę lub rentę i są uprawnieni do świadczeń

1. Wysokość świadczenia rzeczowego udzielonego zgodnie z art. 28 ust. 1 i art. 28a rozporządzenia jest zwrócona przez właściwe instytucje instytucjom, które udzieliły wymienionych świadczeń, na podstawie ryczału możliwie najbliższego rzeczywistym wydatkom.

2. Ryczałt ustala się mnożąc średni koszt roczny na emeryta lub rencistę i członków ich rodzin i zmniejszając wynik o 20%.

3. Składniki obliczenia, niezbędne dla ustalenia wymienionego ryczału, określa się zgodnie z następującymi zasadami:

- a) średni koszt roczny na emeryta lub rencistę uzyskuje się, w odniesieniu do każdego Państwa Członkowskiego, dzieląc wydatki roczne związane z całością świadczeń rzeczowych udzielonych przez instytucję tego Państwa Członkowskiego ogółowi emerytów i rencistów, należnych na podstawie ustawodawstwa tego Państwa Członkowskiego w uwzględnionych systemach zabezpieczenia społecznego, jak i należnych członkom ich rodzin, przez średnią roczną liczbę tych emerytów i rencistów; systemy zabezpieczenia społecznego, które należy uwzględnić w tym celu wymienione są w załączniku 9;
- b) w stosunkach między instytucjami dwóch Państw Członkowskich średnia roczna liczba emerytów i rencistów oraz członków ich rodzin, którą należy uwzględnić jest równa, , średniej rocznej liczbie emerytów i rencistów oraz członków ich rodzin określonych w art. 28 ust. 2 rozporządzenia, zamieszkujących terytorium jednego z tych dwóch Państw Członkowskich, którzy są uprawnieni do świadczeń rzeczowych, obciążających instytucję drugiego Państwa Członkowskiego.

4. Liczba emerytów lub rencistów oraz członków ich rodziny, którą należy uwzględnić, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 3 lit. b) jest ustalona na podstawie listy stworzonej w tym celu przez instytucję miejsca zamieszkania, na podstawie dokumentów poświadczających uprawnienia osób zainteresowanych, dostarczonych przez właściwą instytucję. W przypadku sporu uwagi danej instytucji są przedłożone Komisji Obrachunkowej określonej w art. 101 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego.

5. Komisja Administracyjna ustanawia sposoby i warunki określania elementów obliczeń, określonych w ust. 3 i 4.

6. Dwa lub więcej Państw Członkowskich lub właściwe władze tych Państw Członkowskich, mogą uzgodnić między sobą, po uzyskaniu opinii Komisji Administracyjnej, inne sposoby ustalania kwot do zwrotu.

⁽¹⁾ Niniejszy artykuł stosuje się od dnia 1 stycznia 1998 r. Jednakże w relacjach z Republiką Francuską niniejszy artykuł stosuje się od dnia 1 stycznia 2002 r.

WYKAZ AKTÓW ZMIENIAJĄCYCH ROZPORZĄDZENIA (EWG) NR 1408/71 I (EWG) NR 574/72

Tekst wykazu został oryginalnie opublikowany w załączniku B do rozporządzenia Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. zmieniającego i uaktualniającego rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U.UE.L.97.28.1).

-
- A. Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii (Dz.U. nr L 302 z 15.11.1985, str. 23)
 - B. Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji (Dz.U. nr C 241 z 29.08.1994, str. 9), przyjęty decyzją Rady 95/1/WE (Dz.U. nr L 1 z 1.01.1995, str. 1)
 1. Uaktualniony rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r. (Dz.U. nr L 230 z 22.08.1983, str. 6)
 2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1660/85 z dnia 13 czerwca 1985 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 160 z 20.06.1985, str. 1; tekst hiszpański: DO Edición especial, 1985 (05.V4), str. 142; tekst portugalski; Dz.U. DO Edição Especial, 1985 (05. F4), str. 142;

- tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 61; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 61)
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1661/85 z dnia 13 czerwca 1985 r. ustanawiające techniczne dostosowanie do wspólnotowych zasad zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących w odniesieniu do Grenlandii. (Dz.U. nr L 160 z 20.06.1985, str. 7; tekst hiszpański: DO Edición especial, 1985 (05.04), str. 148; tekst portugalski: Dz.U. Edição Especial, 1985 (05.04), str. 148; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 67; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 67)
 4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 513/86 z dnia 26 lutego 1986 r. zmieniające załączniki 1, 4, 5 i 6 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 547/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. nr L 51 z 28.02.1986, str. 44; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 73; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 73)
 5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3811/86 z dnia 11 grudnia 1986 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 355 z 16.12.1986, str. 5; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 86; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 86)
 6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1305/89 z dnia 11 maja 1989 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 131 z 13.05.1989, str. 1; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 143; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 143)
 7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2332/89 z dnia 18 lipca 1989 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 224 z 2.08.1989, str. 1; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 154; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 154)
 8. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3427/89 z dnia 30 października 1989 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 331 z 16.11.1989, str. 1; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (04), str. 165; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (04), str. 165)
 9. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 206 z 29.07.1991, str. 2; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (05), str. 46; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (05), str. 46)
 10. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1247/92 z dnia 30 kwietnia 1992 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 136 z 19.05.1992, str. 1; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (05), str. 124; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (05), str. 124)
 11. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1248/92 z dnia 30 kwietnia 1992 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny

- rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 136 z 19.05.1992, str. 7; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (05), str. 130; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (05), str. 130)
12. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1249/92 z dnia 30 kwietnia 1992 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 136 z 19.05.1992, str. 28; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (05), str. 151; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (05), str. 151)
 13. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1945/93 z dnia 30 czerwca 1993 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenie (EWG) nr 1247/92 zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 181 z 23.07.1993, str. 1; tekst szwedzki: EGT, Specialutgåva 1994, område 05 (06), str. 63; tekst fiński: EYVL:n erityispainos 1994, alue 05 (06), str. 63)
 14. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3095/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, rozporządzenie (EWG) nr 1247/92 zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenie (EWG) nr 1945/93 zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1247/92 (Dz.U. nr L 335 z 30.12.1995, str. 1)
 15. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3096/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie i rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. nr L 335 z 30.12.1995, str. 10)

_Úť □ _šř_ _Âť×_ !ť